

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

@catcristiana

yt catalunya cristiana

45 Anys

Acollida i hospitalitat, en construcció

Davant les dificultats dels migrants a les fronteres i a les societats d'arribada, el Papa demana recuperar el "sentit de la responsabilitat fraterna"

P 3, 8-13

Propostes per revivre l'esperit pasqual

P 26-29

En Dabo, sagristà de la parròquia de Santa Anna (Barcelona), amb la seva família.

SUMARI

24 MARÇ 2024

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Diàleg	24
Reportatge	26
Carta dominical	30
Biblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

16-17

Quinze anys rescatant de l'esclavatge modern

La xarxa Talitha Kum aplega més de 6.000 religioses i col·laboradors arreu del món

38-39

“Posant-hi les condicions favorables, l'índex de fecunditat augmenta”

Entrevista a Lluís Torrens i Mèlich, secretari d'Afers Socials i Famílies de la Generalitat de Catalunya

40

Extraordinari estudi històric

Presentació del tercer volum de Mn. Ramon Corts sobre la qüestió catalana

47

Esther Sanz, religiosa i metgessa de família

“Déu em proposava un canvi de felicitat i triar una cosa molt més gran”

EDITORIAL

Essencials

La setmana passada va tornar a ser notícia la presentació al Congrés dels Diputats de la Iniciativa Legislativa Popular *Esenciales*, que vol una regularització extraordinària de més de 500.000 persones migrants que es troben entre nosaltres i que pateixen tota mena de vulneració de drets.

L'Església catòlica, a través del Departament de Migracions de la Conferència Episcopal Espanyola, dona suport des de l'inici a la recollida de firmes juntament amb les més de 900 entitats promotores. S'han entregat un total de 611.821 firmes i, al tancament d'aquesta edició, se n'havien obtingut 715.245. Una fita altament significativa, ja que només una de cada deu ILP aconsegueix superar les 500.000 adhesions signades que exigeix la Llei Orgànica d'Iniciatives Legislatives Populares per iniciar el tràmit legislatiu al Congrés dels Diputats.

Tal com diu Xavier Gómez, director del Departament de Migracions de la Conferència Episcopal Espanyola, la regularització “és una qüestió de justícia, dignitat i reconeixement a l'aportació de les persones migrades”. Enfront dels discursos d'odi i de recel contra els migrants, l'Església catòlica té el repte i la missió d'acollir i de recordar la dignitat de fills de Déu de totes les persones. És urgent abordar els reptes de les migracions, des de les raons profundes que obliguen les persones a marxar de casa, passant per l'acollida i l'acompanyament que els brindem, fins a totes les mesures per garantir que la nostra societat diversa i plural també sigui cohesionada al voltant d'una identitat compartida. Les migracions són un repte majúscul que és essencial que abordem sense perdre de vista el manament evangèlic: “Era foraster i em va acollir.”

.....

Jornada festiva interdiocesana

"Per la família i la vida"

7 d'abril de 2024

De 9:30 a 14h

Escola Maristes La Immaculada

València 370, 08009 Barcelona

- Tallers familiars:
els llenguatges de l'amor
- Xocolatada
- **Paul Ponce**
"El malabarista de Déu"
- Missa presidida
pel Bisbe David

Vine i viuràs!

Església Arxidiocesana
de Barcelona
SECRETARIAT PASTORAL FAMILIAR

BISBAT de
SANT FELÍ
de LLOBREGAT

La setmana en tuits

ÒSCAR CAMPS

@campsoscar

12/03/2024

Fundador d'Open Arms

Calia intentar-ho i, malgrat les dificultats, ho estem fent. Els equips d'Open Arms i de World Central Kitchen s'han esforçat al màxim per arrencar aquest corredor humanitari marítim. Moltes gràcies a tothom que ho ha fet possible!

RODRIGO MORENO QUICIOS

@ErrorEsRomano

11/03/2024

Redactor d'"AlfayOmega"

Funciona així: Periodista:

Vostè creu que Ucraïna ha d'hissar la bandera blanca?

El Papa: Doncs jo crec que...

Titular: El Papa demana a

Ucraïna hissar bandera blanca i apa, a funcionar

CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA

@OmellaCardenal

11/03/2024

Arquebisbe de Barcelona

Avui fa 20 anys del terrorífic atemptat de l'11M. Dues dècades després, seguim recordant el dolor que van viure moltes famílies en aquell dia fatídic. Prego per elles i perquè la pau regni entre nosaltres

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

L'AJUDA HUMANITÀRIA A GAZA, SENYAL D'ESPERANÇA

El desplaçament d'un vaixell d'Open Arms amb ajuda humanitària a la Franja de Gaza va ser el 12 de març un dels temes informatius de la nostra programació. Això passava mentre la Unió Europea activava el mecanisme de protecció civil per a aquesta ajuda, després que s'hi obrís un corredor marítim. Mohammed Said, president de l'associació Amics de Palestina a Catalunya, va explicar que "és motiu d'agraïment, però el més important és que el món treballi per aturar aquesta guerra d'Israel contra Palestina".

En una entrevista al programa

La caravana, Said va lamentar que "aquesta ajuda hagi arribat tan tard, tenint en compte que ja són molts dies els que porten 2 milions de palestins de la Franja passant fam, fred i màxima precarietat". El dirigent palestí va aclarir que el material enviat "sempre arriba, però és insuficient mentre no s'aturi aquesta guerra". També va invitar la comunitat internacional a "fer que els palestins puguin viure en pau, ja que és un dret". Igualment va demanar "que la Unió Europea segueixi la seva política independent i no pas la dels Estats Units".

Zoom **MACIÀ GRAU**

El caos i l'onada de violència que pateix el poble d'Haití i que va forçar la renúncia del seu primer ministre, Ariel Henry, ha portat el país a una situació insostenible. L'aigua potable, els aliments i els productes bàsics escassegen i els ciutadans no tenen cap possibilitat de sortir del país, ni per terra ni per aire. En aquestes condicions, el missioners salesians, presents a Haití des del 1936, continuen fent tot el possible per ajudar la població més vulnerable. Com han dit les comunitats salesianes, "no hi ha paraules per descriure la situació, que és un autèntic infern".

L'efemèride

27 de març del 1808

Pius VII excomunica l'emperador de França, Napoleó I

Des del monestir

El bisbe Octavi

AGUSTÍ BORRELL
Vicari general de l'Orde
del Carmel Descalç

La diòcesi de Girona acull amb alegria i esperança un nou bisbe

La diòcesi de Girona acull amb alegria i esperança un nou bisbe. Els qui d'alguna manera estem vinculats a la diòcesi hem rebut amb goig la notícia d'aquest nomenament, que inaugura una nova etapa amb un nou pastor.

Ha cridat l'atenció que hagi estat escollit com a bisbe un monjo, un fet gens habitual, i encara menys en èpoques recents. La vida monàstica no està orientada a l'activitat pastoral, sinó a la recerca de Déu, per mitja de la pregària i del contacte constant amb la Paraula de Déu. En canvi, el ministeri episcopal comporta una dimensió apostòlica intensa i exigent. En aquest context, que el bisbe sigui un monjo és sens dubte un signe ben eloqüent per al nostre temps.

El cristianisme, sobretot a Europa, viu una època de canvi profund i en certa manera de crisi, amb característiques evidents com la disminució generalitzada de la pràctica religiosa o l'escassetat de vocacions al ministeri ordenat i a la vida religiosa. Són temps d'incertesa, que comporten una crida urgent a repensar i enfortir molts aspectes de la vida cristiana i de la pastoral eclesial.

Cal que tothom qui tingui qualsevol responsabilitat en l'Església posi totes les seves capacitats i energies al servei de la comunitat. Tanmateix, no hem de pensar mai que l'eficàcia de les nostres obres depèn de nosaltres mateixos. Qualsevol servei eclesial ha de partir de l'experiència de Déu. La pregària, és

a dir, la relació personal amb Déu, és la font imprescindible per a la vida del creient, de la qual neixen la llum i la força per a qualsevol activitat. Sant Pau parla dels apòstols com a col·laboradors de Déu, i remarca que “no són res ni el qui planta ni el qui rega; només compta Déu, que fa créixer” (1 Corintis 3,7). Certament, cal replantejar plans pastorals i estratègies evangelitzadores, però sense oblidar que és Déu qui dona el creixement, i que ell ha d'ocupar el primer lloc en les nostres accions i decisions.

Un bisbe amb vocació i amb experiència monàstica està especialment preparat per recordar la prioritat de l'atenció a Déu en la vida eclesial. Benvingut, bisbe Octavi. ■

La sal de la terra

Deu milions de catalans?

**ÀNGEL MIRET
I SERRA**
Advocat

El pitjor resultat final seria una societat fragmentada en grups ètnics, culturals o religiosos

ACatalunya i, en general a tot Occident, ens trobem davant d'un canvi demogràfic tan impactant com ho és el canvi climàtic. La combinació de la baixíssima fecunditat i l'alta esperança de vida comporta que no hi hagi taxa de reposició, o sigui que sense l'entrada d'immigrants, a Catalunya, per exemple, la població ja fa molt de temps que aniria minvant any rere any. Dels vuit milions d'habitants actuals, només dos milions tenen el pare i la mare nascuts a Catalunya i, si considerem els quatre avis, aquesta xifra es redueix fins a les vuit-centes mil persones (un 10% de la població). Fixem-nos que gairebé la meitat dels infants nascuts a Espanya tenen la mare estrangera. En

conseqüència, si el ritme d'entrades d'estrangers es manté, no trigarem pas gaire a arribar als deu milions d'habitants a Catalunya.

Aquesta situació comporta reptes de tota mena que caldrà afrontar i que no són menors. En cas contrari, el pitjor resultat final seria una societat fragmentada en grups ètnics, culturals o religiosos, que es toleressin sense barrejar-se, fet que hem vist en altres països i que genera inevitablement tensions, recels i enfrontaments entre uns i altres. L'objectiu de Catalunya ha de ser construir una societat que, mantenint els costums de tothom que així ho vulgui, tingui uns forts vincles comuns, articulats a l'entorn de la democràcia, la

igualtat d'oportunitats, la llibertat i el sentiment de pertinença a Catalunya —que pot ser compartit amb altres pertinences— i, per tant, a la seva llengua i tradicions culturals que sempre han estat dinàmiques i que poden incorporar nous elements que la conformin.

El procés és imparable segons les projeccions demogràfiques i faríem bé de ser-ne conscients i de no amagar el cap sota l'ala. Les administracions han de fer la seva feina però també cadascun de nosaltres ha de fer el possible per aconseguir els objectius assenyalats i rebutjar aquells que com a solució ens proposen el rebuig i l'estigmatització de l'estranger. ■

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Arquebisbe de Barcelona

La Creu de Crist, font d'esperança

La Setmana Santa s'inicia amb el Diumenge de Rams. Aquesta setmana no és una successió d'esdeveniments que es van celebrant com si fos un drama explicat en diferents capítols. És una unitat, un tot, en què cada celebració ens introdueix en la Pasqua, el "gran pas" de la mort a la Resurrecció de Crist, de la fràgil vida humana a la vida gloriosa.

Tots tenim ben present la joiosa escena del que celebrem aquest diumenge: l'entrada de Jesús a Jerusalem muntat en un ase i aclamat per la multitud que havia vingut a celebrar la Pasqua. La gentada que l'esperava va agafar palmes i el va rebre cridant: "Hosanna! Beneït el qui ve en nom del Senyor, el rei d'Israel!" (Jn 12,13b).

En aquesta bella escena trobem tres elements rellevants que s'han interpretat espiritualment i que ens poden interpel·lar avui: hi ha una multitud, que aclama Jesús pels seus miracles i perquè creu que és el Rei Messies que els alliberarà del jou romà. Nosaltres, avui, també acollim Jesús, perquè dona sentit a la nostra vida i ens allibera de les nostres foscores. També hi apareix un ase, que ajuda Jesús a arribar a Jerusalem, i que podria representar-nos a cadascun de nosaltres. Tots podem portar Jesús en el nostre cor, però realment és Ell qui ens guia. El tercer element és Jesús, que arriba a Jerusalem amb actitud humil, disposat

a donar testimoni del seu missatge de salvació. La seva actitud ens ha d'ajudar a ser també, des de la nostra petitesa, testimonis i sembradors de la seva Paraula, del seu missatge ple de vida i d'esperança.

Aquests dies tinguem molt present Terra Santa, la terra de Jesús. Entrem espiritualment en aquesta terra marcada per un conflicte des de fa segles. El mes passat vam poder conèixer de més a prop la situació que actualment es viu en aquest territori, amb el testimoniatge del patriarca llatí de Jerusalem, el cardenal Pierbattista Pizzaballa, en la celebració de la vuitena edició de *Sent la creu*.

En la meua carta del diumenge 18 de febrer, us deia que "la Creu de Crist ens pot ajudar a trobar l'esperança enmig de qualsevol conflicte". Observem amb tristesa la terra on va viure, va morir i va ressuscitar Jesucrist. Déu faci que les tres grans religions que tenen Jerusalem com a ciutat sagrada puguin conviure en pau. Si us plau, no deixem de pregar a Jesucrist perquè la pau arribi a la terra que ell va trepitjar amb les seves sandàlies i on va patir la passió i la creu per tots nosaltres.

Benvolguts germans i germanes, en la celebració del Diumenge de Rams, us convido a preparar els vostres cors i les vostres ànimes per poder viure la Setmana Santa intensament i amb molta pregària. ■

CATALUNYA, “TERRA D’IMMIGRATS”

El fenomen imparable de la immigració s’ha d’administrar amb polítiques en positiu que evitin les desigualtats existents, facilitin la integració i ofereixin un futur digne als nous veïns

JOAN ANDREU PARRA

Barcelona

Les dues darreres onades migratòries a Catalunya (2000-2008 i 2016-2022) impulsades per la immigració internacional han contribuït en 1,5 milions de persones, enfront de les poc més de 200.000 del creixement natural, que ha esdevingut fins i tot negatiu en els darrers anys. “Si als anys quaranta, amb un 20% de nascuts fora, es pensava Catalunya com a *Terra de pas*, i als setanta com a *Terra d’acollida*, actualment Catalunya només es pot entendre com a *Terra d’immigrants* (...). Sense aquest pes tan extraordinari de les migracions no s’entendria l’evolució demogràfica del país, però tampoc l’econòmica, social o cultural”, analitza el Centre d’Estudis Demogràfics a l’informe *La Catalunya dels 8 milions*, que commemora els 40 anys d’aquest centre.

“Les persones s’han mogut tota la història i la major part del temps sense fronteres; les primeres lleis de migració arriben el 1905. Per tant, no hi ha un problema de migració, sinó de racisme i fronteres”, conden-

sa la tesi del llibre *Migracions. Obrir les fronteres d’un món desigual* (Fundació Flama, 2023) David Karvala, coordinador del volum. Les raons per migrar són multifactorials i s’hi barregen motius polítics (repressió, conflictes bèl·lics...), factors econòmics (pobresa), socio-sanitaris i, darrerament, la degradació ambiental.

Un termòmetre d’aquests moviments són les fronteres on l’Església desplega una acció social imprescindible, com ara Oujda, una ciutat del nord-est del Marroc on una comunitat intercongregacional acompanya cada any uns 2.000 homes, dones i nens en la seva ruta cap a Europa. “És un punt d’entrada per a les persones en trànsit que opten per la ruta de la Mediterrània Occidental, però alhora lloc on deporten els immigrants que són detinguts a diferents zones del Marroc. La frontera està oficialment tancada des del 1994. Les cruïlles són molt perilloses, amb una gran rasa i tanques per superar. Una màfia local facilita el trànsit i en molts casos abusa del poder (tortures, robatoris, violacions...). El control policial i les màfies dificulten el pas i ocasionen cada cop més violència”, explica Montse Prats, religiosa del Sagrat Cor de Jesús i treballadora social.

Un altre dispositiu és la Xarxa d’Àfrica i Europa per a la mobilitat humana (RAEHM sigles en castellà) que engloba deu Càritas de tres regions diferents: Europa (Espanya,

França i Itàlia), MONA-Orient Mitjà i Nord d’Àfrica i la resta d’Àfrica. “Per entendre les causes és clau mirar els països d’origen i trànsit de les rutes migratòries principals. En el cas dels migrants i els refugiats que arriben al nostre país per les rutes mediterrània i canària, ho fan majoritàriament de països del nord d’Àfrica i del Sahel. Amb la nostra xarxa busquem un intercanvi d’informació, col·laboració, experiència, bones pràctiques que traslladem a les Càrites diocesanes i parroquials que intervenen de forma autònoma sobre el terreny i amb l’objectiu de vetllar per la persona i els drets humans”, detalla Jesua Piñar, responsable de Mobilitat Humana per a Àfrica de Càritas Espanyola, al programa *Àngels*, de Ràdio Estel.

UN PERIPLE INCERT QUE TOPA AMB LES NECROFRONTERES

“A Oujda acollim les persones migrants que acaben de creuar la frontera i requereixen uns dies per refer-se i curar-se en el cas que estiguin malferides; immigrants malalts, que necessiten guarir-se i si cal acudir a l’hospital; menors que, després d’haver estat un temps per diferents ciutats del Marroc i no aconseguir prou diners per creuar a Europa, decideixen aprofitar la formació professional que els oferim, i aquells immigrants que han sol·li-

Missa intercultural l'11 de febrer passat a la basílica Santa Maria del Mar de Barcelona, amb què culminaven les II Jornades de l'Església de Barcelona per la interacció entre cultures.

citat el retorn voluntari als països d'origen. Tots arriben desesperats, cansats, frustrats... sobretot aquells que fa un temps que són al Marroc i ja no saben què fer. Nosaltres acompanyem l'espera", relata Montse Prats.

Segons l'informe *Monitorització Dret a la Vida 2023* de Caminando Fronteras, l'any 2023 ha estat el més mortífer des que es tenen registres amb 6.618 persones mortes. "La manca de vies legals fa que aquestes persones facin servir rutes cada vegada més perilloses [en la ruta canària, la més mortífera, s'han de navegar 1.000-1.500 quilòmetres amb una durada d'entre 6-7 dies amb bona mar o diverses setmanes], cosa que provoca més morts, més desaparicions, més dolor", indica Piñar. "Els estats membres de la UE estan tendint, cada vegada més, a intentar evitar que les persones arribin a les fronteres europees i miren que els països veïns facin la feina de control. Quan aquests països no són democràtics, demanem que faci de gendarme algú que no té atenció ni cura

per la protecció dels drets i, per tant, generem un espai d'inseguretat", reflexiona Gemma Pinyol-Jiménez, directora de polítiques migratòries i diversitat a la consultora Instrategies.

"Vivim en un món ple de fronteres exteriors (una tanca, un mar, una muntanya; la frontera d'un país, d'una cultura, una ètnia, un sexe, una religió, una ideologia) i de fronteres interiors (límits que creem per no diluir-nos i protegir-nos, límits de la nostra pròpia naturalesa de criatures, i límits fruit de la nostra inseguretat, por o egoisme). Es converteixen en tanques i murs que trenquen la fraternitat, vulneren els drets de l'altre, imposen la voluntat del més fort, priven l'altra persona de llibertat i dignitat", constata Prats.

SOCIETATS QUE DISTEN SER D'ACOLLIDA

Un cop les persones migrants arriben a destí es troben un costerut procés per regularitzar la seva situació administrativa. "Les princi-

pals dificultats tenen a veure amb la normativa d'estrangeria: per regularitzar-te has d'arribar amb un permís de residència i un contracte (molt minoritari) o bé has d'esperar tres anys en situació irregular i tenir un contracte per poder obtenir el permís", es lamenta Elisabet Ureña, responsable del programa de migració de Càritas diocesana de Barcelona. Des de l'entitat observen un increment de les arribades (es torna als nivells del 2019) i major precarietat vital en els nouvinguts. Per això, la seva tasca principal és preparar-los per a aquests tres anys (durant el 2022 van acompanyar 819 persones per regularitzar la seva situació administrativa), oferir suport psicològic i crear espais d'ajuda mútua, com els Centres polivalents.

També hi ha municipis que posen dificultats d'accés al padró a les persones migrants que no disposen de residència i les persones en situació de sensellarisme, malgrat que la llei de Bases del Règim Local de 1985 estableix l'obligatorietat d'aquest re-

gistre municipal. L'empadronament "hauria de ser un dret garantit tota vegada que esdevé la porta d'accés als serveis socials d'un municipi, és necessari per acreditar la permanència a Espanya i poder obtenir una residència, per renovar la residència, per accedir a l'educació de forma normalitzada...", indiquen des de la Plataforma d'entitats cristianes amb les persones migrants.

"A la Unió Europea estem aconseguint dificultar que les persones que volen entrar per treballar ho facin amb normalitat. Això no vol dir que no entrin i que no treballin. Ens hauria de fer plantejar si els mecanismes que estem plantejant van al lloc correcte. Hauríem d'estar mirant què passa amb el mercat irregular i saber qui contracta irregularment les persones", apunta la investigadora Pinyol-Jiménez. De fet, el nou Pacte europeu de Migració i Refugi que es va acordar el 19 de desembre passat consolida l'anomenada *Europa fortaleza*:

"No ens hauríem esperat mai trobar regulacions tan dures. El nou pacte envia un missatge preocupant: s'està eliminant o, com a mínim, posant en perill el dret d'asil a la UE, un dret internacionalment reconegut, històric", expressa Pinyol-Jiménez, investigadora associada del Grup de Recerca Interdisciplinària en Immigració de la Universitat Pompeu Fabra.

El papa Francesc continua advertint que "les migracions constituïran un element determinant del futur del món. Però avui estan afectades per una pèrdua d'aquest *sentit de la responsabilitat fraterna*, sobre el qual es basa tota societat civil. Europa, per exemple, corre seriosos riscos d'anar per aquest camí. Amb tot, inspirant-se en el seu gran patrimoni cultural i religiós, té els instruments necessaris per defensar la centralitat de la persona humana i trobar un just equilibri entre el deure moral de tutelar els drets dels seus ciutadans, d'una banda, i, de l'altra, el de ga-

rantir l'assistència i l'acollida dels emigrants" (*Fratelli tutti*, 40).

TENSIÓ PELS RECURSOS

És precisament aquest difícil equilibri el que provoca friccions als barris populars entre la població autòctona i la migrada i que alguns aprofiten per treure'n rèdit polític: "Com que en general, aquest ha estat un àmbit on els partits majoritaris mai no han tingut discursos especialment treballats i han fet propostes molt poc explicades a la ciutadania, l'extrema dreta ha trobat espai on poder treballar molt còmodament. Això ha arrossegat els partits majoritaris i hem entrat en una espiral que cada cop és més difícil d'aturar. Sobretot perquè la major part dels apriorismes de què parteix l'extrema dreta acostumen a estar molt equivocats i mostren un profund desconeixement de com funciona la gestió de la mobilitat", diagnostica Pinyol.

Càritas Canàries

Les imatges d'arribada massiva de migrants a les costes introdueixen una falsa narrativa d'allau i desbordament.

Des de les entitats que acompanyen les persones migrades observen que “l’orientació de la normativa actual crea un exèrcit de treballadors i treballadores precaritzats en la reserva, sempre a disposició dels empresaris”, denuncien des de CCOO de Catalunya. I demanen simplificar els procediments i reduir el temps de tramitació i execució d’expedients de regularització, en paral·lel a flexibilitzar les vies d’accés a la regularització. Una bona pràctica en aquest sentit és el Programa ACOL del Servei d’Ocupació de Catalunya destinat a persones migrades extracomunitàries que busquen l’arrelament social en una ciutat i permet un contracte de treball de 12 mesos a jornada completa.

“Hauríem d’estar pensant en com gestionem les migracions per

tal que com a societat ens vagi millor. En canvi, ens trobem amb la mirada de la immigració com una amenaça (en temes de seguretat) i no com una contribució positiva a la societat i això alimenta aquests discursos d’odi i actituds racistes que compliquen la convivència en els nostres barris”, conclou Pinyol-Jiménez. “Hem de prendre consciència de les distàncies i barreres físiques, socials i personals que fan invisible l’altre i que el maten. Les nostres pors, juntament amb tantes pors, paralitzen el somni de la fraternitat universal i ens fan preguntar-nos: quines actituds estic creant que generen fronteres al meu voltant? Quins són els meus murs i tanques? Els de la meua societat? Els de la meua família? Els de la meua comunitat?”, proposa Prats. ■

DAVID KARVALA
 “Les persones s’han mogut tota la història i la major part del temps sense fronteres; les primeres lleis de migració arriben el 1905”

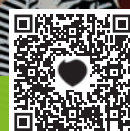
JESUA PIÑAR
 “La manca de vies legals fa que aquestes persones facin servir rutes cada vegada més perilloses, cosa que provoca més morts, més desaparicions, més dolor”

MONTSE PRATS
 “Hem de prendre consciència de les distàncies i barreres físiques, socials i personals que fan invisible l’altre i que el maten”

GEMMA PINYOL-JIMÉNEZ
 “S’està eliminant o, com a mínim, posant en perill el dret d’asil a la UE, un dret internacionalment reconegut, històric”

Domus

“La meua tranquil·litat és que se senti com a casa”

Residència per a la gent gran

DomusVi Claret

- Atenció professional i de qualitat
- Teràpies i serveis individualitzats
- Instal·lacions àmplies i lluminoses

MÉS
INFORMACIÓ

Escaneja el codi QR

934 463 320

C/ Sant Antoni Mª Claret, 200

Barcelona

o entra a domusvi.es

Xabier Gómez, director del Departament de Migracions de la Conferència Episcopal Espanyola

“LA PRINCIPAL ARREL DE LES FRONTERES ESTÀ AL COR DE CADASCÚ”

Xabier Gómez García (Azkoitia, 1970) és sacerdot dominic i fa dos anys i escaig que és al capdavant del Departament de Migracions de la Conferència Episcopal Espanyola. Ha visitat Barcelona per participar a la taula rodona *Lliures de migrar: Drets Humans i Doctrina Social de l'Església* amb Mn. Joan Costa, delegat diocesà de la Pastoral Social i caritativa i Fatima Ezzohra (Marroc) i Maryi Gaitan (Colòmbia) que van explicar el seu procés migratori.

El Departament acull una xarxa que conformen 70 delegacions o secretariats diocesans de Migracions. Els migrants tenen aquí un paper actiu o encara hi ha massa paternalisme?

Ens enfoquem des d'una pastoral no *per a* persones migrades, sinó *amb* persones migrades, una pastoral per caminar junts en la diversitat, com feu a l'arquebisbat de Barcelona. En

la major part dels equips de les delegacions hi ha persones migrades i moltes delegacions estan portades per matrimonis i per laics d'origen migrant. Per tant, tenim molt en compte la seva veu, intuïcions, necessitats i aportacions.

Parli'ns dels corredors d'hospitalitat i la Taula del Món Rural, dos projectes del Departament.

Els corredors d'hospitalitat, inspirats en els corredors humanitaris de la Comunitat de Sant'Egidio, van ser una resposta a una crida que va venir de les esglésies de les diòcesis de Canàries, que es van veure sobrepassades pels joves extutelats. És un projecte de solidaritat interdiocesana i que fa xarxa (Càritas, entitats de vida consagrada, delegacions diocesanes de Migracions), que també assenyala un camí a les administracions públiques per impulsar la solidaritat entre territoris. Amb els menors migrants no acompanyats les comunitats autònomes tenen la competència, però nosaltres ens ocupem dels joves extutelats més febles i posem en contacte les diòcesis de Canàries amb les diòcesis d'acollida a la Península. No podem arribar a tot el volum de demanda, però és com una paràbola, un gest que inspira.

Pel que fa a la Taula del Món Rural,

combina dos desafiaments: el desig de famílies d'origen migrant que volen fer un projecte de vida arrelats al món rural i la necessitat dels pobles per revitalitzar-se (també les comunitats parroquials) i repoblar-se. Entre les entitats que formen part de la Taula ens hem adonat d'aquest dinamisme de la societat civil i el volem aprofitar.

En una societat cada cop més diversa, quin és el grau de cohesió que observa?

Tenim una societat bastant cohesionada, però em preocupa l'increment del discurs d'odi i d'hostilitat [“que també s'està assentant a les nostres comunitats i entre el clergat”, va alertar a la taula rodona]. La principal arrel de les fronteres està al cor de cadascú. Es veu a les xarxes socials, que hi ha una instrumentalització política de la migració a Europa i a tot arreu. És la temptació de promoure l'hostilitat, en lloc d'una cultura de la trobada, l'hospitalitat i la inclusió. Per això és tan important el cos a cos, que fa que els prejudicis caiguin. Hem de treballar molt la sensibilització, la predicació, des d'una espiritualitat humanística, cristiana. L'Evangelí posa sempre la vida de la persona i el bé comú al centre de tot.

“Tenim una societat bastant cohesionada, però em preocupa l'increment del discurs d'odi i d'hostilitat”

Fra Xabier va viure dos anys al convent de Santa Caterina dels dominics al carrer Bailèn i té formació específica en Orientació i Mediació Familiar i Mediació Social Intercultural.

Ens acostem a les eleccions europees, es tem de nou una utilització del patiment dels migrants per a un ús polític o partidista?

Sí, estic preocupat. Aquesta por i aquest prejudici que hi ha a la població el veiem en les lleis i les polítiques europees de contenció i de militarització de fronteres. És un discurs dur que no soluciona res [Gómez, a la taula rodona, va ser molt crític amb el pacte sobre migració i asil aconseguit aquest desembre sota la presidència espanyola de la Unió Europea].

Vostè coordina l'Observatori de Drets Humans Samba Martine, dona de 34 anys originària de R.D. Congo que va morir al CIE d'Aluche per negligència mèdica. En què consisteix?

Es va posar en marxa pel Jubileu de la família dominicana (Orde de Predicadors) del 2018 i ens ajuda moltíssim a tocar de peus a terra. Per

exemple, som una part important de les persones que visiten el CIE d'Aluche a Madrid i això ens posa molt en contacte amb el patiment de la gent i, al mateix temps, ens posa en relació amb altres entitats que treballen pels drets dels migrants i pels mateixos migrants. Recentment ens vam concentrar per recordar els esdeveniments de Tarajal que van ocórrer fa deu anys [el 6 de febrer de 2014, 14 persones van morir després de l'ús de material antiavalots a la platja del Tarajal, a Ceuta].

Vostè ha denunciat la situació de límits en què es troben les persones migrants que es veuen recloses als CIE i als CETI. Aquests centres debiliten les democràcies?

Sí, erosionen la democràcia i només causen patiment a la gent. Amb la Doctrina Social de l'Església a la mà, s'haurien de tancar. Nosaltres no ho podem fer, però recomanem buscar alternatives i tancar-los.

2023 ha estat un any especialment mortífer a la Mediterrània. Aquestes xifres ens commouen com a societat?

Molt poc, ens estem acostumant a mirar les imatges a la televisió i continuar fent la nostra. Malauradament, aquestes dades ens toquen poc el cor i, a més, les sentim com a històries molt allunyades; si fossin espanyols seria diferent, com que són vides negres, pobres... no pensem que són els nostres germans, els nostres veïns.

Les nostres parròquies recullen la diversitat que hi ha a la societat?

Hi ha encara recorregut i crec que el present i el futur de l'Església catòlica a Europa, Catalunya i Espanya passa per aprofundir en la catolicitat, que vol dir viure junts la diversitat i aprofitar-la com una oportunitat de creixement. La diversitat reforça la fe i l'experiència del Déu que és Pare de tothom. ■

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana celebrem els **15 anys** de la xarxa **Talitha Kum**, parlem de la **temporada 2024** de les **Passions**, Mn. **Jordi Reixach** reflexiona sobre l'**Església gironina** i ens apropem a la **Setmana Santa de Girona**

Agustí Codinach

El cardenal Omella, al costat d'altres assistents, contempla l'escena de la Pietat representada per la Passió de la Bisbal d'Empordà.

La xarxa Talitha Kum aplega més de 6.000 religioses i col·laboradors arreu del món

Quinze anys rescatant de l'esclavatge modern

La xarxa Talitha Kum fa una crida a l'acció davant el tràfic d'éssers humans.

ANGELES CONDE
Corresponsal a Roma

Qualsevol que conegui una religiosa o missionera sap que la seva tasca va molt més enllà de les seves funcions "sobre el paper". Moltes d'elles, a més de ser catequistes, evangelitzadores o educadores, es transformen en gestores, economis-

tes, infermeres, paletes, diplomàtiques i rescatadores de persones explotades de diferents formes.

Talitha Kum, la xarxa de religioses contra el tràfic, existeix amb aquest nom i de forma organitzada des del 2000, però l'Església esgarrapa ànimes de l'infern del tràfic des de fa molt més temps. Va ser fa 15 anys quan des de la Unió Internacional de Superiores Generals (UISG) es va plantejar la necessitat de treballar en xarxa i fer-ho reproduint d'alguna

manera els patrons i estratègies dels mateixos traficants per així ser més efectiva.

La iniciativa aglutina més de 6.000 religioses i col·laboradors arreu del món. Cada religiosa i congregació manté la seva identitat pròpia i opera en la seva realitat pròpia en àmbit local, nacional i regional. La primera coordinadora de Talitha Kum va ser la germana Estrella Castalone, f.m.a., que va ocupar el càrrec entre el 2010 i el 2014.

Des del 2015 fins al 2022, va ser la comboniana Gabriella Bottani. En el seu cas, la seva trobada als anys noranta amb les dones africanes prostituïdes als carrers italians va ser determinant perquè es dedicàs completament a aquestes esclaves modernes. “Dones explotades pels meus compatriotes que diuen que són catòlics en un noranta per cent”, lamentava la religiosa en una entrevista per al suplement “Dones, Església, Món” de *L'Osservatore Romano*. “En contacte amb aquestes dones vaig començar a comprendre que no es tractava de prostitució, sinó d'un nou esclavatge”, comentava Bottani i sentenciava: “Una dona en mans de traficants pot arribar a ser explotada fins a 4.000 cops per pagar el seu deute. Àfrica no es pot permetre destrossar tota una generació de dones.”

La germana Abby Avelino és la tercera coordinadora. Pertany a l'orde de les Germanes Maryknoll de Sant Domènec, va néixer a les Filipines i va créixer als Estats Units. El 2016 va entrar a formar part de Talitha Kum Japó acompanyant treballadores immigrants i dones, especialment, les d'origen filipí.

És profundament coneixedora de la realitat del continent asiàtic, la fàbrica del món i epicentre de molts tipus d'explotació com la laboral. Al Japó va conèixer dones i homes explotats als quals feien signar documents sense ni tan sols conèixer l'idioma. Documents que les obligaven a contraure matrimoni amb homes japonesos amb els quals tenien fills la custòdia dels quals cedien sense saber-ho. O documents que eren contractes de treball draconians. Va conèixer immigrants que van treballar fins a l'extenuació per preparar els Jocs Olímpics de Tòquio el 2021 o que es van ocupar de la descontaminació de Fukushima. També nens que eren perfectes per ocupar-se de petites manufactures.

Per això, les religioses s'aboquen en tasques de formació i la prevenció com advertir les persones en risc de ser traficades que no donin mai el passaport a ningú. Perquè la migració i explotació han esdevingut fenòmens interconnectats. Moltes d'aquestes persones se senten més segures acudint a les parròquies amb les religioses que a la policia o a les ambaixades respectives.

Un cop la víctima demana ajuda,

les monges de Talitha Kum posen en marxa la maquinària de protecció. Elles mateixes també es protegeixen perquè són les enemigues d'un negoci lucratiu. Es calcula que traficar amb persones comporta un benefici mitjà de 34.800 dòlars per persona traficada a les economies desenvolupades, segons dades de l'Organització Internacional del Treball.

Segons l'informe d'activitats del 2022, Talitha Kum va ajudar d'una o altra manera 560.606 persones. D'aquestes, 34.463 són víctimes i supervivents, 442.276 han rebut prevenció i 83.867 han participat en diferents iniciatives de formació.

Un altre aspecte interessant de Talitha Kum és la seva col·laboració amb altres religions. En el missatge per a aquest any amb motiu de la Jornada Mundial de Pregària i Reflexió contra el Tràfic, el Papa defineix el tràfic com “un drama de proporcions globals” i insta els cristians a dur a terme “accions concretes contra el tràfic”. I fa una petició: “A no quedar-nos paralizats, a mobilitzar tots els nostres recursos en la lluita contra el tràfic i per la restitució de la dignitat plena a qui n'ha estat víctima. Si tanquem els ulls i les orelles, si ens quedem inerts, en serem còmplices.” Segons l'ONU, més del 72% de les víctimes del tràfic són dones i una de cada tres no ha fet els 18 anys. El tràfic d'éssers humans és un negoci menyspreable que suposa més de 150 bilions de dòlars de guanys, només darrere del tràfic d'armes o del narcotràfic. ■

PAPA FRANCESC

“Si tanquem els ulls
i les orelles, si ens
quedem inerts, en
serem còmplices”

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Tot es juga al cor

En aquest moment en el qual les guerres sembla que guanyen terreny, ens sembla l'enèsima repetició de situacions ja viscudes per la humanitat. La paradoxa és que sabem més que mai sobre el mateix ésser humà, sobre medicina i salut, el clima terrestre, l'origen de l'univers... però, serveix d'alguna cosa tot aquest saber? Avancem realment o fem voltes sobre nosaltres mateixos?

Em sembla que, en conjunt, la humanitat avança. En coneixements, en educació, en capacitats tecnològiques, en possibilitats per a la col·laboració, en comprensió de nosaltres mateixos. Només que aquest avançament no evita que cada generació, i de fet cada persona, se les hagi d'heure amb les seves pròpies decisions; ha d'aprendre a gestionar els seus desitjos, les seves pulsions de domini, les seves enveges o complexos. I, si vol, que col·labori i sigui solidària. Més difícil encara quan l'individu assoleix alguna forma de poder —una droga potentíssima—, perquè amb facilitat pot adormir-se el seu desig de fer servir la seva autoritat per a bé de tothom.

Cap avenç tècnic o científic actua automàticament sobre la consciència. No evita que l'individu hagi de prendre les seves decisions ètiques. Cada persona ha de ser “conquerida” per adherir-se lliurement al bé, per a la generositat, per al servei. Ho farà en una cultura més evolucionada, fins i tot en un ambient que impulsi aquests valors, però al final tot es juga a cada cor. També al teu.

LETICIA SOBERÓN

Experta en Intel·ligència col·laborativa

La cripta de la Sagrada Família va acollir la presentació de la temporada 2024

Catalunya, terra de Passió

Membres de la Passió de la Bisbal d'Empordà van representar l'escena de la Pietat.

CARME MUNTÉ MARGALEF

Barcelona

Foto: Agustí Codinach

L'acces a la cripta de la Sagrada Família es fa pel carrer de Sardanya, el que correspon a la façana de la Passió esculpida per Josep Maria Subirachs. Així com la façana del Naixement pren

protagonisme durant la celebració de Nadal, la de la Passió el pren durant el cicle de Setmana Santa que culmina amb la Pasqua. Tots els actes se celebren sota el suggeridor títol de "Sagrada Família és passió".

Dissabte 9 de març al matí, participants de les 22 passions de Catalunya, aplegades a la Federació Catalana de Passions, es van reunir a la cripta de la Sagrada Família, i ho van

fer acompanyats per representants de les administracions públiques i amb l'arquebisbe de Barcelona i el rector de la Sagrada Família com a amfitrions.

Del 10 de març al 5 de maig, amb gairebé 70 representacions, Catalunya esdevé terra de Passió, ja que la representació de la mort i resurrecció de Crist forma part del patrimoni cultural i religiós de casa nostra i es remunta al segle XV. Ho va destacar

en tot moment el cardenal Joan Josep Omella, que va posar en valor que aquesta iniciativa particular trobi ajuda i ressò per part de les administracions. “Si treballem junts, anem millor”, va insistir Omella.

Fent un paral·lelisme amb la sèrie *The Chosen*, sobre la vida de Jesús, l'arquebisbe de Barcelona va posar en relleu la vivència interior i espiritual dels actors: “Estic segur que els qui participeu en la Passió gaudiu tant pel missatge que transmeteu al públic com pel procés interior i espiritual abans i després de sortir a l'escenari.” “Sou uns bons predicadors en el món modern de la vida de Jesús i us vull agrair l'esforç i la dedicació”, va afegir el cardenal, que va destacar que “la representació de la Passió emociona l'espectador i obre les portes a l'encontre personal amb Jesucrist”.

Finalment, Omella va rememorar la seva darrera estada a Terra Santa: “Diumenge passat [3 de març], a dos quarts de sis del matí, era a l'església del Calvari fent missa en una ciutat, Jerusalem, buida —només hi havia una peregrinació. Preguem per la pau a Terra Santa i en tants països on hi ha conflicte, guerra i violència.”

22 PASSIONS

La Federació Catalana de Passions, nascuda l'1 d'abril del 2016 a Ulldecona, està formada per 22 entitats, que vol dir 22 formes diferents de representar la Passió de Jesús: Argentona, el Clot-Barcelona, Castellvell del Camp, Castelló d'Empúries, Cervera, Constantí, Cunit, Esparreguera, la Bisbal d'Empordà, la Cava de Deltebre, l'Escala, Llinars del Vallès, Mataró, Olesa de Montserrat, Sant Climent Sescebes, Sant Hilari Sacalm, Sant Vicenç dels Horts, Ulldecona, Vilalba dels Arcs, Vilanova i la Geltrú, Vila-sacra i Vilassar de Mar.

Com passa en el cas dels Pastorets, són pedrera d'actors. A les propostes ja consolidades, enguany se n'han afegit dues de noves: la Passió de la Bisbal d'Empordà, recuperada després de molts anys, i la que organitza la comunitat cristiana de Sant Pere Claver del Clot de Barcelona: *Apassionades*. La història de la Passió de Jesús amb ulls de dona. De fet, la del Clot és l'única que es fa a la ciutat de Barcelona.

En el seu discurs, el president de la Federació Catalana de Passions, Jordi Carapuig, va remarcar que “les

passions són un moviment popular i totalment amateur, portem el nom de les nostres localitats i comarques arreu del país i fem una tasca social impressionant”. I afegia que “la majoria d'entitats fan més activitats, a més de les representacions de la Passió, i són motor cultural de les seves poblacions”.

Carapuig va anticipar que l'1-2 de març del 2025 serà un cap de setmana de Passió a Montserrat, en el marc de la celebració del mil·lenari del monestir; i que també seran presents el 2026 tant en el mil·lenari de la ciutat de Cervera com en el centenari de la mort de Gaudí. Podria aleshores la façana de la Passió de la Sagrada Família acollir la representació d'alguna d'aquestes passions? El president de la Federació Catalana de Passions no es va estar de llençar el guant, però ara caldrà veure si la idea germina i dona fruit. ■

Més informació

JOAN JOSEP OMELLA

“Sou uns bons predicadors en el món modern de la vida de Jesús”

LA PASSIÓ D'ESPARREGUERA 2024

FORMAT TRADICIONAL – matí i tarda
10, 17, 24 i 29 de MARÇ

NOU FORMAT – 2 h i 30 min
7, 13, 20, 28 D'ABRIL i 1 de MAIG

WWW.LAPASSIO.NET

Per una Església que vol ser sinodal

El P. Octavi Vilà, acompanyat de Mn. Lluís Suñer, va visitar i saludar el personal de la Cúria de Girona, l'1 de març passat.

MN. JORDI REIXACH
Arxipreste de Girona-Salt

Amb el nomenament de fra Octavi Vilà i Mayo com a nou bisbe de Girona s'inicia un nou temps com a Església diocesana. És un pas més en el camí de la història d'aquesta Església que peregrina per aquestes terres.

No és fàcil ser cristià en aquesta nostra societat gironina, tan secularitzada plural i diversa. No és fàcil ser Església, l'Església sinodal que volem ser. Però precisament perquè no és fàcil, el primer que hem de fer és plantejar-nos la pregunta bàsica. Quins són els signes de la presència i l'acció de Déu en aquesta humanitat? La fe és compartir la vida amb tots aquells que fem camí en aquests temps tan difícils per tal de mostrar l'evangeli de Jesús. No hem d'imposar res, ans al contrari, el que hem de fer és proposar una manera de viure i una manera de veure el

món i les persones, tal com feia Jesús en el seu temps.

Els primers cristians ens van donar un testimoni clar i creïble, no d'ideologia, sinó de pràctica de la fraternitat. Nosaltres també l'hem de donar, aquest testimoni, encara que siguem pocs. Si volem lluitar per imposar als altres unes conviccions, segur que no ens escoltaran, ans al contrari, en faran mofa i escarni. Ens cal predicar amb l'exemple de l'amor, de la caritat.

Hem de poder ser persones d'Esperança agraïda a Déu. No volem resignar-nos a ser els últims cristians. La fe dona sentit a la nostra existència; i hem de fer que això es noti. Si es nota, superarem l'aïllament que per a l'Església ha significat la ruptura de la transmissió de la fe a les joves generacions, i a l'absència de Déu en la vida de moltes persones.

A les nostres comunitats hi ha molta diversitat i moltes maneres de viure la fe. Hi ha gradualitat de sentiments i de formes d'expressar la fe. Hi ha qui es compromet en la vida i l'acció de l'Església a tots els nivells (consells, litúrgia, catequesi, Càritas...). Hi ha qui només ve esporàdicament per un bateig, comunions, casaments o funerals. Hi ha qui puja als santuaris o va als aplecs o a les processons per tradició i costum. Hi ha els que viuen la fe per tradició catalana, d'altres per tradició espanyola i, encara, hi ha els que viuen una fe rebuda en països poc o molt llunyans. Hi ha encara els que, havent perdut la fe, la cerquen. Per a tots hi ha lloc a la nostra Església. Tot-hom hi ha de trobar espai on sentir-se bé i acollit. Ho ha dit el papa Francesc a Lisboa: "A l'Església hi cap tothom!"

Aquest és un dels reptes que avui tenim plantejats: no ser un "gueto" o el refugi dels convençuts, dels que "venen a missa", dels que pensen igual, dels que se sentrien encara més a gust amb un estil d'Església amb més reminiscències del passat o, al contrari, d'aquells crítics que aspiren a un canvi radical de formes i estructura i

que corregirien la manera de creure dels que no pensen com ells. Tots hi cabem, a l'Església, però cap d'aquestes vivències ha de tenir poder d'exclusió. Al contrari: hem d'esforçar-nos a ser comunitat d'inclusió, una Església de portes obertes i sinodal.

Cal, també, que treballem en conjunt preveres, diaques i laics i religiosos, superant tota mena de diferències i recels amb l'objectiu d'unir més que dividir. Tendim, per tant, també a preferir el grup o el carisma a l'Església. Tendim, encara, a la ineficàcia, a la dispersió, a convertir l'instrument en el fi. Per viure la fe cal primer de tot crear un clima de confiança, de silenci, de pregària. En aquest context tan dur i difícil, les nostres comunitats parroquials han de poder ser espais per "respirar", per omplir-nos de la Paraula de Déu, per viure la fe amb tranquil·litat i amb respecte, amb celebracions acurades, acollidores, participades.

Certament que caldrà revisar l'organització territorial, avui no es pot mantenir —ni garantir— la divisió territorial de les parròquies tal com està establerta; per tant caldrà pensar la redistribució dels espais, horaris i

usos més adequats a l'evangelització o, molt sovint, del primer anunci.

Cal viure i veure aquest temps com una oportunitat, en el sentit més genuí de l'esperança cristiana, de la confiança posada només en Déu. Convertir aquesta difícil situació en una oportunitat de ser testimonis d'una Paraula que dona vida i fa viure. ■

El que hem de fer és
proposar una manera
de viure i una manera
de veure el món i les
persones, tal com feia
Jesús en el seu temps

SAGRADA FAMÍLIA ÉS PASSIÓ

24, 25 i 26 de març
**IL·LUMINACIÓ
DE LA FAÇANA
DE LA PASSIÓ**

Consulta els passis
a sagradafamilia.org

La música és un potencial actiu que capta el sentiment de religiositat popular

La Setmana Santa de Girona recupera un to musical per a la processó

Assaig de la banda de la Confraria de la Puríssima Sang.

ALEIX CALLE PADULLÉS
Girona

Aquesta iniciativa
reforçarà la solemnitat
de la processó del Sant
Enterrament

La processó de la Setmana Santa gironina d'enguany incorpora la Banda de la Confraria de la Puríssima Sang, creada ex novo. Aquesta iniciativa, promoguda pel president de l'Arxiconfraria, Ramon Muntada, i que compta amb els reconeguts compositors gironins Mn. Frederic Pujol i Pau Riuró, reforçarà la solemnitat que *per se* ja desprèn la processó del Sant Enterrament pels carrers de Girona.

Muntada comenta que la idea d'aquesta comitiva musical emana de l'aproximació a la realitat històrico-musical de la processó. Amb el suport de la Junta de Confraries de la Setmana Santa de Girona, aquesta formació musical vol impulsar més encara el culte públic i la devoció del Divendres Sant. El mateix Muntada recorda que no fa

tants anys el Crist de la confraria havia estat precedit per un petit grup de músics de flauta travessera; enguany introdueix molts més elements musicals tant de vent com de percussió. Són unes 25 persones, sobretot nens i joves, engrescats a interpretar música gironina i catalana a la processó.

Les peces que s'interpretaran són l'*Stabat Mater*, composta per Mn. Frederic Pujol i arrangada per a l'ocasió amb instruments de vent, i l'*Himne al Crist Crucificat*, compost per Pau Riuró a petició de Muntada, qui li ha atorgat la lletra. Ambdós són reconeguts compositors gironins. Pujol ha estat l'organista i mestre de capella de la catedral de Girona, succeït actualment per Riuró. A la primera, Pujol trobà la inspiració en la lletra de l'*Stabat Mater*; i a la segona, Riuró s'empara en música de marxa processional amb un to auster i penitencial, dotant-la d'una harmonia amb instruments clàssics de vent al bell pur estil gironí.

Amb aquesta aportació, Muntada pretén que la processó de Setmana Santa sigui referent de talent musical gironí i català. Nens, nois, pares, professors de música i altres adults de la confraria amb els millors sentiments de llurs melodies capten la germanor i voluntat col·lectiva que també és senya d'identitat d'aquesta.

Muntada veu noves fórmules artístiques al servei del noble enaltiment de la religiositat i pietat popular de forma que tothom que hi participa i contempla la processó puguin copsar allò immemorial en l'avui. Precisament per la llarga història de la Puríssima Sang (fundada el 1568), avui dia hom valora amb més rigor l'herència musical d'arrels antigues nodrides amb la saba nova de nens i joves amb les seves actuals expressions de llenguatge musical que renoven les il·lusions col·lectives de la degana confraria. ■

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Jornada de Pastoral Penitenciària de Catalunya

El dissabte 2 de març, els preveres i una representació del voluntariat del Centre Penitenciari de Brians 1 i Brians 2 (Sant Esteve Sesrovires, Baix Llobregat) van participar a la 28ena Jornada de Pastoral Penitenciària dels bisbats amb seu a Catalunya. Enguany, la Jornada la va organitzar el bisbat de Lleida, i es va realitzar a l'Acadèmia Mariana. Hi van assistir 65 representants.

LLEIDA

Cicle de Xerrades Quaresmals

El cicle de Xerrades Quaresmals, que organitza cada any la Federació de Cases i Centres Regionals de Lleida, ha reunit enguany unes 500 persones al llarg de les tres jornades, celebrades entre el 7 i el 9 de març. El bisbe Salvador va assistir a la cloenda i va animar els organitzadors a continuar perseverant i potenciant el sentiment de la Setmana Santa lleidatana.

VIC

Viacrucis Jove de Setmana Santa a Montserrat

Des de la Delegació de Joves conviden a participar en el Viacrucis Jove a Montserrat. Destinataris: adolescents, joves, nois i noies de la catequesi de confirmació. Serà el 25 de març, Dilluns Sant, de 10 del matí a 6 de la tarda. Hi ha servei de transport des de diferents punts del bisbat. Inscripcions i més informació: joves@bisbatvic.org, tel. 621 140 086, www.bisbatvic.org

TORTOSA

Retorn de la custòdia a Tortosa

La custòdia monumental del Corpus de la catedral de Tortosa ha tornat al seu lloc propi, el tresor de la catedral, restaurada i consolidada per l'equip de restauració d'obres d'orfebreria del Centre de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat de Catalunya, dirigit per la tècnica Carolina Jorcano.

URGELL

Sopar Solidari convocat per les parròquies andorranes

Més de 350 persones van participar el dijous 7 de març al Sopar solidari que, organitzat per les parròquies del Principat d'Andorra, es va dur a terme al Centre de Congressos d'Andorra la Vella, en un ambient de solidaritat i d'Església viva. Va recaptar fons per als projectes de suport al Tercer Món que duu a terme Mans Unides, amb el lema "L'efecte ésser humà".

SOLSONA

Concert de l'Escolania de Montserrat a Bellpuig

En el marc de l'Any Jubilar en honor del Crist de Bormio, Bellpuig va obrir, el divendres 1 de març, la Porta Santa a l'Escolania de Montserrat i a les més de 500 persones que van poder gaudir del seu concert a la parròquia de Sant Nicolau. El bisbe Francesc Conesa hi va ser present, així com l'alcalde de la vila.

GIRONA

Recés de Quaresma per a joves

El primer cap de setmana de març, un total de 27 nois i noies van participar en el recés de Quaresma organitzat per la Delegació diocesana de Joves. Va tenir lloc a Canet d'Adri i el programa va comptar amb diverses activitats i celebracions, amb especial èmfasi en l'aprofundiment en la pregària.

TERRASSA

Romeria de l'arxiprestat de Sabadell centre i sud

Les parròquies de Sabadell han participat els dies 9 i 10 de març en la 128ena Romeria a Montserrat organitzada per l'Acadèmia Catòlica. Entre els diferents actes cal destacar la missa presidida el diumenge a la tarda pel bisbe Salvador, després de l'acte de salutació i rebuda al monestir.

TARRAGONA

Trobada Interdiocesana d'Apostolat Seglar a Tarragona

Dues-centes persones van participar, el 9 de març, en la Trobada Interdiocesana d'Apostolat Seglar a Tarragona, que va comptar amb la presència de l'arquebisbe Joan Planellas, el bisbe Sergi Gordo, president de la Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar de la Conferència Episcopal Tarraconense, i Mn. Luis Manuel Romero, secretari general de la Comissió Episcopal de Laics, Família i Vida de la Conferència Episcopal Espanyola.

CLAUSTRE BESORA

Cap de pastoral i membre de
l'equip directiu de les escoles
Gabrielistes

AULA EDUCATIVA

Ressuscitar a l'escola. Espiritualitat en moviment

Hem proposat camins per desvetllar la pròpia espiritualitat,
de fer sortir el que hi ha a dins cap enfora?

A costumem, des de l'escola, a treballar el camí quarismal amb el característic matís introspectiu, de mirada cap endins, de descoberta de la pròpia interioritat. Petits i no tan petits revisem actituds personals i en valorem la seva transformació. Ens hi ajuda que el temps litúrgic camina de la mà del temps escolar i ens permet dedicar-hi l'atenció que es mereix; des de la tutoria, des de la classe de Religió, des de les activitats pastorals, el temps de Quaresma ens permet proposar un camí a seguir tenint com a referent l'evangeli de Jesús (Jn 14,6).

Tenim molt present, però, que els esdeveniments de la Setmana Santa se celebren durant les vacances es-

colars i sovint ens plantejem com treballar-los a l'aula sense fer Pasqua abans de Rams. És clar que des de la perspectiva de la cultura cristiana, els esdeveniments s'aborden de manera intemporal i, per tant, podem decidir si ho fem abans o després. Però, si hem transitat el camí interior amb el nostre alumnat, hauríem de proposar, en el retorn a l'escola, després de Setmana Santa, un treball específic per posar-nos en moviment cap a aquesta vida nova, transformada, ressuscitada.

A l'escola hem de parlar de ressuscitar a una vida nova sense embuts. L'etimologia de la paraula, verb que ve del llatí *resuscitare*, ens ajuda a fer-ho i es converteix, involuntàriament, en una guia d'avaluació per

tal de saber si la feina feta assoleix els objectius proposats. *Ciere* (*citare*): hem procurat que les activitats proposades hagin remogut, impulsat, provocat el canvi d'actitud en l'alumnat? *Sus*: hem proposat camins per desvetllar la pròpia espiritualitat, de fer sortir el que hi ha a dins cap enfora? *Suscitare*: hem estat capaços de posar en moviment algun procés? *Resuscitare*: hem sabut transmetre que cada vegada que som capaços de transformar les nostres actituds, la nostra vida es renova? I que la nostra novetat pot despertar el canvi en els altres?

Ressuscitar. Hem de contemplar la Pasqua com el temps del moviment, dels caminants que transiten vida nova. També a l'escola. ■

JOSEP MIRÓ I ARDÈVOL
President d'e-Cristians

El factor d'èxit més decisiu és el matrimoni, la descendència i l'estabilitat de la família

El modus de vida cristià

A diferència del segle passat, els conflictes del nostre temps guarden relació amb els modus de vida transformats en ideologia, en el sentit pejoratiu del terme; encotillaments de la ment que distorsionen la realitat.

Si un dels grans conflictes de finals del segle XIX i el XX fou sobre el modus de producció i la distribució del guany, el del nostre segle és sobre el com viure. De moment, va guanyant la cultura de la desvinculació, que determina que la realització personal només és possible per l'autodeterminació del desig, sense que cap raó ni vincle pugui limitar-la. La seva expressió màxima són les lleis de l'autodeterminació del sexe, una idea fal·laç, perquè aquesta constant biològica impresa en les cèl·lules, el cervell i la bioquímica humana és immodificable, excepte en els seus caràcters sexuals secundaris.

No és estrany que una societat que viu sobre pressupòsits tan anòmals estigui submergida en les crisis de mai acabar, la por al futur i la desorientació absoluta, que registren de manera espectacular els més joves.

Però, ai las! La realitat com sempre imposa la veritat. En referiré una de fortament contracultural, ara que al Con-

grés debateran una estranya llei sobre la família. Es tracta del factor d'èxit decisiu en termes seculars. El coneixem des dels últims treballs als Estats Units fins als primers estudis sobre capital social i capital humà de James Coleman en la dècada dels vuitanta, relacionats amb la família, el tipus d'escola i el rendiment escolar (farien bé els nostres polítics de llegir-los, vist l'ensorrament del sistema educatiu de Catalunya; Coleman & Hoffer, 1987; Coleman, 1988 i 2000).

I quin és aquest factor? Dels tres que intervenen el més decisiu és el matrimoni, la descendència i l'estabilitat de la família. Els altres dos són el nivell d'estudis i la incorporació al treball als vint-i-pocs anys. Tant és així, que els universitaris de centres d'elit dels Estats Units es casen, tenen fills i estabilitat familiar en una proporció més alta, del 73%, en relació amb el 51% de la mitjana dels que no passen de secundària.

De la mateixa manera que els tsars de Silicon Valley envien els seus fills a escoles on estan vetades les pantalles, l'elit liberal americana predica un modus de vida i en pràctica un altre. I, ves per on, resulta que coincideix de ple amb el model de família cristiana; perquè és el millor. Com podia ser d'altra manera, si és el camí assenyalat per Déu? ■

CELEBRACIÓ DE L'OBRA REDEMPTORA DE CRIST

Són nombroses les propostes que s'ofereixen durant la Setmana Santa per reviuere l'esperit pasqual

MAC

PASQUA DE LES AVELLANES

“La Pasqua de les Avellanes és una trobada de joves que ens apleguem per celebrar la Setmana Santa. Ho fem des de fa cinquanta anys amb un estil propi, permanentment jove i en un indret privilegiat: el monestir de les Avellanes. L'Equip de Pasqua porta ja uns mesos treballant en la Pasqua d'enguany. Tenim un objectiu ben

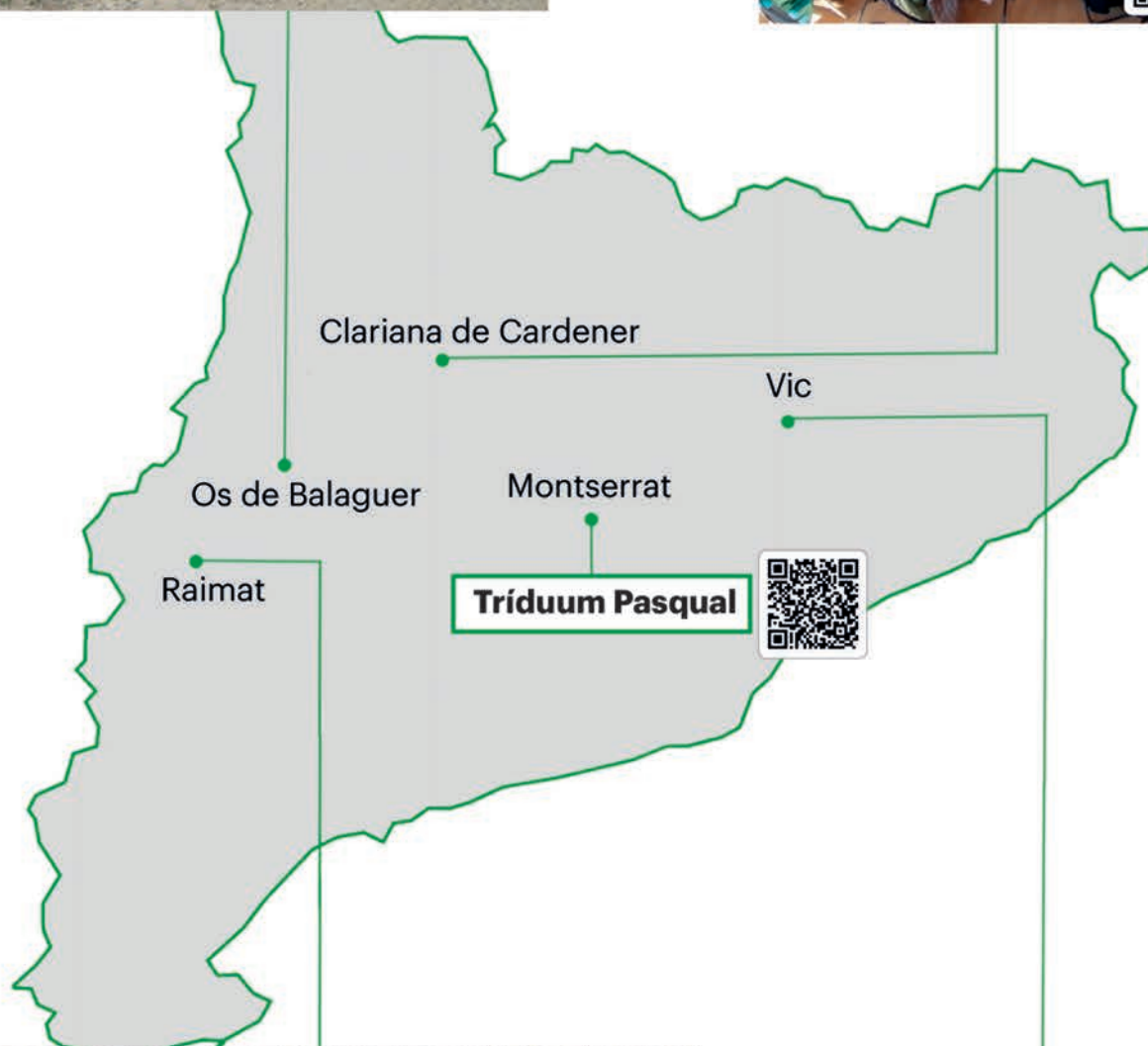
clar: viure com a joves la passió, la mort i la resurrecció de Jesús de Natzaret”, explica Ignasi Flores, coordinador de Pastoral de Maristes Catalunya. I afegeix que “està oberta a tothom que hi vulgui participar”.

La trobada comença Dijous Sant, 28 de març, abans de les 12.30, i acaba el Diumenge de Pasqua, 31 de març, havent dinat, al monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes. Pel que fa a les novetats, cal destacar que “hem fet un cançoner nou (la música és molt important per a la Pasqua de les Avellanes) i farem servir una aplicació amb tota la documentació (horaris, grups de tasques, document marc...) per no generar tant de paper”.

“El tema de la diversitat, de

molta actualitat, toca molt els joves. Com integrar un cert sentit de comunitat o família global amb la diversitat d'identitats i la polarització creixent a la nostra societat? Creiem que aquest és un dels debats que avui tenim sobre la taula com a societat i com a Església. També nosaltres, a la Pasqua, tenim joves que venen de diferents llocs i tenim el repte de conviure, d'aprendre a obrir-nos als altres i a sentir-nos comunitat sense renunciar al que som”, comenta l'Ignasi. Aquesta és una de les raons per la qual el lema triat d'aquest any és “Amb Crist, caminem juntxs”, inspirat també en alguns dels textos del Sínode sobre la Sinodalitat.

“Endinsar-se en el misteri de la Comunió, de la Creu i de la Vi-

Pasqua de les Avellanes**Pasqua de l'Acció
Catòlica Obrera****Pasqua Jove Claver****Pasqua Familiar i d'Adults de Vic**

da plena en Déu —assegura Ignasi Flores— és sempre transformador. És una proposta que no deixa indiferent. A més, avui, en què tants joves se senten sols, no troben sentit a les seves vides, viuen sotmesos a la dictadura de l'aparença i de la superficialitat..., penso que els cal una esperança i una pau que no és només optimisme i paraules boniques, sinó que és una esperança contra tota esperança, travessant el mal i les creus del món per comprometre's de cor amb els germans i les germanes. I això no ho aguanta cap ideologia; cal una conversió espiritual. I em sembla que aquesta pau, que et transforma la vida quan la descobreixes, és la pau que se'ns promet a la Pasqua de Jesús.”

PASQUA FAMILIAR I D'ADULTS DE VIC

“La Pasqua Familiar i d'Adults de Vic pretén ajudar a viure intensament, en comunitat de famílies i d'adults en general, aquests dies tan importants per a la nostra fe. Des de dijous a la tarda fins diumenge al matí compaginem la vivència espiritual amb la formació, la reflexió i el diàleg a través de celebracions, activitats, tallers, etc., pensats per a adults, infants i adolescents. Hi ha activitats comunes, especialment les celebracions, i activitats adaptades a cada edat. Els infants i adolescents, i també els adults, que potser en els seus ambients se senten gent estranya pel fet de ser cristians, poden experimentar que no estan sols, que altres persones de la seva edat i altres famílies comparteixen la fe en Jesucrist. La participació de persones de diverses generacions és un gran enriquiment i estímul mutu”, afirma el P. Màxim Muñoz, consiliari de la Pasqua i membre del govern provincial dels Claretians.

El lema d'enguany és “Pau a vosaltres”, que s'emmarca en el “clima de violència i crispació que veiem a gran i a petita escala”. El consiliari posa de manifest que “volem que la reflexió, la celebració i la pregària compartides ens ajudin a aprofundir el que significa una resolució pacífica dels conflictes en les relacions amb un mateix, entre les persones i els pobles, se-

guint l'Esperit de Jesús. Volem anar trobant camins d'un canvi interior que ens ajudi a superar l'agressivitat instintiva per viure l'evangeli del perdó, el respecte i la fraternitat”.

“El mateix lloc on se celebra la Pasqua és molt significatiu per a la família claretiana, ja que va ser a Vic on el P. Claret va fundar la nostra congregació, enguany fa 175 anys. El fet de ser animada per una congregació missionera li dona una perspectiva àmplia i universal, de comunió i solidaritat amb altres esglésies. L'esperit claretian fomenta la inquietud de transmetre la fe que vivim, una fe arrelada en el context en què vivim, compromesa en la transformació de la realitat segons l'evangeli. I també un esperit obert i dialogant, gens ‘sectari’. De fet, a la Pasqua participem gent amb sensibilitats i procedències ben diverses”, informa el P. Màxim.

Viure la Pasqua des de l'espiritualitat claretiana és sinònim de “cordialitat, com a Fills del Cor de Maria que som, que s'expressa en un ambient de senzillesa, proximitat, familiaritat” i de “corresponsabilitat i participació, que respon també a un estil d'Església, on es viu la complementarietat de carismes”.

PASQUA JOVE CLAVER

Quant a la Pasqua Jove Claver, “vivim junts, en comunitat, els dies clau de la Setmana Santa, en què fem memòria del Misteri de la passió, mort i resurrecció de Jesús. Sovint, aquest gran Misteri no sabem com afrontar-lo, o què vol poder dir-nos en les nostres vides actuals. Per a molts joves, viure l'experiència de la Pasqua Jove es torna oportunitat per anar fent camí, descobrir com anar cultivant una fe més adulta, en què hi ha decisions més conscients i personals. Sobretot, és atrevir-se a conèixer més Jesús i decidir de quina manera volem deixar-lo entrar a la nostra vida”, posa en relleu Luis Jordà, coordinador de MAG+S Catalunya (la Pastoral Juvenil dels Jesuïtes a Catalunya).

El lema d'enguany és “Per tu, tot”, en paraules d'en Luis, “un diàleg entre Déu i l'ésser humà; un diàleg que parla de plenitud,

de moviment, de reconeixement, de prendre la iniciativa, de donació...”. Els participants són joves des de 4t de l'ESO fins als 30 anys. S'hi combinen estones de dinàmiques grupals, pregària compartida, esbarjo, celebració de l'eucaristia i estones personals. “Tot això ens ajuda a viure aquests dies sanament, amb naturalitat i alhora amb la disposició construïda entre tots per aprofundir en l'experiència vivencial de la Pasqua i sentir-nos part d'un mateix cos.”

“Aquest any —subratlla el coordinador— estem de celebració pels vint anys de la Pasqua Jove Claver! Celebrant aquesta fita, des de fa uns pocs mesos hem inaugurat el nostre canal Spotify magis.cat, des del qual es poden escoltar tots els himnes que ens han acompanyat any rere any en cada edició de la Pasqua.”

“L'espiritualitat ignasiana ens regala una proposta de llenguatge per endinsar-nos en les profunditats del nostre ésser per oferir, des d'allà, humils, les nostres possessions i capacitats a Déu i als germans. Un dels seus nuclis és el discerniment, és a dir, el do de restar atents a com ens afecten les vivències i àmbits diversos de la vida, per tal d'escollir les opcions que més ens apropen a Déu i a la seva voluntat, en clau vocacional”, destaca Luis Jordà. “Llançar-se a escodrinyar els moviments interiors requereix, també, saber-se acompanyat per la comunitat. En aquest sentit, dins de l'espiritualitat ignasiana s'aposta per contrastar la pròpia experiència de vida amb un acompanyant espiritual.”

TRÍDUUM PASQUAL A MONTSERRAT

Des de Dijous Sant fins a Diumenge de Pasqua, el monestir de Montserrat ofereix la possibilitat a homes de 20 a 40 anys de viure els dies del Tríduum Pasqual en un ambient de silenci i de pregària, tot compartint la vida de la comunitat de monjos: pregàries, celebracions litúrgiques, àpats i allotjament. Durant el recés, els participants compartiran espais de reflexió i d'aprofundiment, així com, si algú ho demana, la possibilitat d'un col·loqui amb algun dels monjos.

IGNASI FLORES (PASQUA DE LES AVELLANES)

“La pau que et transforma la vida quan la descobreixes és la pau que se’ns promet a la Pasqua de Jesús”

MÀXIM MUÑOZ (PASQUA FAMILIAR I D'ADULTS DE VIC)

“L’esperit claretà fomenta la inquietud de transmetre la fe que vivim, una fe arrelada en el context en què vivim”

LUIS JORDÀ (PASQUA JOVE CLAVER)

“Cal atrevir-se a conèixer més Jesús i decidir de quina manera volem deixar-lo entrar a la nostra vida”

PASQUA DE L'ACCIÓ CATÒLICA OBRERA

L’Acció Catòlica Obrera, moviment de la Pastoral Obrera que aquest curs celebra els setanta anys de la seva fundació, organitza un any més la Setmana Santa en format comunitari oberta a la militància, simpatitzants i persones interessades. “Jesucrist, la nostra esperança” és el lema de la trobada que se celebrarà a la granja escola Can Bajona, a Clariana de Cardener, des de Dijous Sant a la tarda fins a Diumenge de Resurrecció al migdia.

Aquesta Pasqua està organitzada pel Comitè permanent de l’ACO i per una nova comissió que ha estat treballant per reimaginar-la i fer-la més atractiva. Està pensada perquè

tot tipus de persones i famílies s’hi trobin còmodes i ben integrades. En particular, enguany es posa en marxa un espai autogestionat per a adolescents i joves (que conviurà amb un esplai per a infants), s’organitzen tallers per a persones no creients (intel·ligència artificial a la feina, habitatge cooperatiu) i es canvia el format d’algunes celebracions.

La ponència de Divendres Sant, a càrrec de Maite Valdivieso Peña, militant de l’HOAC, es basarà en les conclusions de la trobada de responsables de l’ACO del febrer passat sobre la vivència d’Església. Amb els tallers s’aprofundirà en eines com l’Estudi d’Evangeli o la Revisió de Vida i també es tractaran diferents temes d’actualitat. ■

FORN DE PA
MISTRAL

*Un obrador amb molta història,
amor i qualitat*

DE DILLUNS A DISSABTE DE 7.30 A 20.30 H
DIUMENGES I FESTIUS, TANCAT

Ronda de Sant Antoni, 96, 08001 Barcelona

Haurem d'aprendre a deixar-nos sorprendre per un món on Déu es revela a través de la paradoxa

La paradoxa de Déu

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, avui és Diumenge de Rams i ens disposem a fer costat a Jesús en la seva entrada a Jerusalem. Mentre esperem amb entusiasme agitar palmes i palmons per aclamar el Rei dels reis, llegirem l'episodi que introdueix l'estada del Mestre a la capital jueva de l'època.

Aquest mateix diumenge, encara amb una certa exaltació, entrarem a l'església per celebrar l'eucaristia. Reunits en assemblea santa, escoltarem atentament el relat de la Passió segons l'evangelista sant Marc. Notarem com comença el joc de paradoxes, un joc que ens acompanyarà durant tota aquesta Santa Setmana.

En efecte, sant Marc ens ofereix un relat sobri i auster que vol centrar-se en la profunda experiència de fe de Jesús, i ens el presenta extremadament humà i extremadament feble i, també, per això, més proper a nosaltres. Així, l'entrada triomfal i joiosa es va convertint en un camí de serioses dificultats i d'oposició frontal contra el Mestre. Ja no es parla de les multituds que l'aclamen i el beneeixen, sinó de la cruesa de la seva Passió, que ens introdueix en el misteri profund i intens d'aquests dies sants.

Seria enganyós pensar que els contrastos que hi trobarem són contradiccions. No és pas així. Haurem d'aprendre a deixar-nos desconcertar per un Déu que desmunta els nostres pensaments purament mundans i deixar-nos sorprendre per un món nou, capgirat, un món on Déu es revela a través de la paradoxa.

Vegem-ho: Jesús, a Getsemaní, se sent abatut i angoixat; però és precisament aquí, que ell dona el seu sí definitiu al Pare, vencent les seves pors gràcies a una confiança que asserena i dona forces. Jesús ha de patir veient que els seus deixebles queden confosos i desorientats fins al punt de negar-lo i abandonar-lo; però, en canvi, és a ells que lliurarà el secret de la seva intimitat en el darrer so-

par. Jesús ha d'escoltar les calúmnies i males interpretacions dels qui l'acusen falsament; però no fa servir la seva paraula per defensar-se, sinó que la reserva per revelar-nos el Regne. Jesús ha de suportar que el seu poble, a qui s'ha entregat amb cos i ànima guarint-lo de tota xacra, prefereix ara l'alliberament de l'assassí Barrabàs, i tanmateix és per reunir aquest poble, que s'entrega. Jesús, a la creu, ha de sentir com l'injurien, com els grans sacerdots i els mestres de la Llei li demanen senyals i prodigis, mentre ell, en la seva predicació, sempre ha ensenyat que l'autoritat de Déu consisteix a estimar i servir. Jesús experimenta l'abandó del Pare, a qui tothora s'havia abandonat, i no deixa de saber que l'amor autèntic se segella en l'absurd més punyent.

Cada moviment, cada expressió, cada silenci de Jesús és una catequesi de vida que mai no acabem d'aprofundir ni abastar. Demanem, doncs, a Déu, en aquests dies de la Passió del seu Fill, que ens vulgui revelar el secret dels petitons, perquè, com diu sant Pau: "Allò que sembla insensat en l'obra de Déu és més savi que la saviesa dels homes, i allò que sembla feble en l'obra de Déu és més fort que no pas els homes" (1Co 1,25).

Ben vostre. ■

Ens cal correspondre a l'amor de Jesús,
comunicant-lo als altres, i obrint-nos als qui
sofreixen en la seva dignitat

“Les seves ferides ens curaven” (1Pe 2,24)

JOAN-ENRIC VIVES
Arquebisbe d'Urgell

En aquest diumenge de Passió o dels Rams acompanyem el Senyor que “entra a Jerusalem” on es deixarà sacrificar per amor, per donar vida a tota la humanitat, i escoltem el relat impressionant de la Passió del Fill de Déu, el Just per excel·lència. Siguem perseverants en la contemplació amorosa de Jesucrist clavat en creu, ja que “les seves ferides ens curaven” (1Pe 2,24 citant Is 53,5). Déu Pare ens mostra el seu immens amor en el seu Fill estimat Jesús, aclamat avui pels infants dels hebreus, per després ser menyspreat i clavat a la Creu per amor a tota la humanitat. Un sacrifici reparador que ens ha salvat a tots.

El nostre món viu allunyat de Déu, i Déu li és com el gran absent. Vivim un eclipsi de Déu. Però no ens podem rendir a aquest empobriment reduc-

cionista de la cultura actual, perquè l'absència de Déu és pitjor que la misèria material. La persona resta sola, abandonada, no troba sentit als seus sofriments, i perd tota esperança de salvació i de vida eterna. És urgent, per tant, mirar amunt: “Miraran Aquell que van traspasar” (Jn 19,37, citant Za 12,10), diu l'Evangeli.

És en el moment de la seva “hora” en què Jesús “havent estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem... i començà a rentar els peus dels deixebles” (Jn 13,1.5). I és poc després, a Getsemaní, que Jesús també reclamava als seus amics: “Quedeu-vos aquí i vetlleu amb mi... No heu estat capaços de vetllar una hora amb mi?” (Mt 26,38.40). Jesús estima del tot i vol ser estimat també del tot per part nostra: aquest és l'amor del qui van traspasar.

“En la Creu es revela enterament el poder irrefrenable de la misericòrdia del Pare” (Benet XVI), ja que allò que era un sofriment insuportable i ignominiós, Jesucrist ho canvia en l'acte suprem d'amor i de llibertat. Ara la creu pot ser viscuda de forma “nova”, plena d'amor i com un acte sacrificial de llibertat suprema: “El

Bon Pastor dona la vida per les seves ovelles” (Jn 10,11).

Us animo perquè aquests dies de Setmana Santa, sigui en l'Acció litúrgica de la tarda del Divendres Sant, o en un viacrucis o participant en alguna processó, mantinguem una actitud d'oració agraïda i contemplativa envers el Crist traspassat, que ens duu a interioritzar el seu amor immens i a créixer en aquest amor, així com a treure'n les conseqüències concretes. Perquè ens cal correspondre a l'amor de Jesús, comunicant-lo als altres, i obrint-nos als qui sofreixen en la seva dignitat. Particularment, a lluitar contra tota forma de menyspreu de la vida i de l'explotació de la persona, i a alleugerir els drames de la pobresa, de la soledat i de l'abandonament que els toca de viure a tantes persones.

Acollint i acceptant l'amor de Jesús, aprenguem a difondre'l al voltant nostre amb cada gest i cada paraula, amb obres i de veritat, i sempre “amb la mirada fixa en Jesús, el qui ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a la plenitud” (He 12,2). Joiosa Setmana Santa camí de la Pasqua! ■

CONSULTORI BÍBLIC

Dones de la Bíblia (1)

MONTSE DE PAZ

Biblista

Voldria parlar d'algunes dones de la Bíblia. Són les que Mateu situa a la genealogia de Jesús: Tamar, Rahab, Rut i Betsabé (la dona d'Uries). La cinquena és Maria. Si llegim la Bíblia ens adonarem que la història d'aquestes dones té quelcom de trencador. Totes estan en una situació irregular i marquen un punt d'inflexió en la dinastia familiar.

Qui és Tamar? La nora de Judà, el patriarca fill de Jacob. Tamar acaba allitant-se amb el seu sogre per engendrar un hereu que perpetuï el llinatge. Avui ens escandalitzaria!

Rahab és la prostituta de Jericó, que obre les portes de casa seva als espies de Josué i els salva la vida, permetent que, més tard, la tropa israelita conquereixi la ciutat. Supervivent astuta, tampoc sembla una dona modèlica!

Rut sí que és una noia exemplar, fidel a la seva sogra viuda, treballadora i abnegada, que rep el seu premi casant-se amb Booz, avantpassat de David. Però Rut no és una filla d'Israel, sinó una estrangera moabita!

Betsabé la coneixem millor: amant adulterina del rei David, després de la mort del seu espòs es casa amb ell. La història és truculenta. Betsabé, més tard, conspirarà perquè el seu fill Salomó sigui designat hereu, i ho aconseguirà.

Finalment, tenim Maria de Natzaret. Promesa a Josep... embarassada abans de casar-se! Una altra situació irregular que ja sabem com es resol.

Estrangeres, marginades, il·legítimes... Esdevenen claus per a la història de la salvació. Amb aquestes dones, l'evangelista indica que en la història humana es donen punts de ruptura: són moments on la tradició s'esquinça i intervé, com un llampec lluminós, la gràcia i el voler de Déu. I Déu sovint capgira la història!

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Passió de Jesús: record, testimoni i repte diví

MARCOS ACEITUNO

Teòleg i biblista

Il·lustració: Glòria Monés

La Passió de Jesucrist segons sant Marc és per a nosaltres un repte espiritual i pastoral. Espiritualment parlant, Jesús ens mostra fins on ha estat disposat el Fill de Déu en la seva total obediència al Pare etern: a donar la pròpia vida, perquè tothom tinguem vida. Ha sacrificat la pròpia existència terrena per oferir-nos una segona oportunitat. Aquesta no és qüestió numèrica, no és un número més; és una actitud general del misteri mateix de la divinitat. Déu desitja que visquem a fons el misteri del seu amor, de la seva misericòrdia, de la seva confiança en la humanitat.

Quan Jesucrist va reinterpretar el manament principal de la Llei, el va remetre al misteri de Déu, i també el va estendre a la humanitat mateixa. Va dir Jesús: "Estima Déu amb totes les teves forces i els altres com a tu mateix" (Mc 12,28-34). Aquesta reinterpretació de la Llei sagrada la va fer perquè tenia l'autoritat del Fill etern de Déu. S'estén no només a l'àmbit diví, sinó sobretot a l'àmbit de les relacions interpersonals. La coherència de vida que Jesucrist ha revelat en el summum del misteri de la creu és més eloqüent que tota la seva doctrina conjunta. Per a nosaltres, doncs, el repte espiritual consisteix precisament a seguir aquest viacrucis bíblic i plasmar el nostre cor amb cadascuna

de les escenes de Crist patint, no tant per centrar-nos en el seu dolor, sinó sobretot i fonamentalment en el seu amor.

L'evangelí de la Passió de Crist segons sant Marc també ens suposa un repte pastoral, que rau precisament en la capacitat de conversió pastoral que el Pontífex ens demana des de l'inici del seu ministeri petrí. Les estructures de l'Església han d'estar al servei de l'esdeveniment espiritual de la mort i resurrecció del nostre Senyor Jesucrist i del do de l'Esperit Sant a benefici de tota la humanitat. L'Església és ministra i servidora dels misteris de Déu, que transcendeixen les circumstàncies de la conjuntura de cada temps de la història.

L'Església i els misteris de Déu tenen la capacitat de superar les circumstàncies secundàries de cada moment i elevar sempre l'esperit a l'amor infinit de Déu.

Contemplem la Passió de Crist i contemplem el Fill de Déu, fet carn per nosaltres. Contemplem Jesucrist, l'home sofrent, capaç de transformar la realitat del món present. Deixem-nos interpel·lar pel testimoni transformador del Fill de Déu, que ens fa anar més enllà de les dificultats presents, per contemplar i gaudir en l'esperança i en la fe l'amor totpoderós de Déu. Felicitat Setmana Santa! ■

Diumenge de Rams

Lectura primera

Is 50,4-7

*No he amagat la cara davant
les ofenses i sé que no quedaré avergonyit*

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enre-re: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

Evangelí

Mc 14,1-15,47

Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc

[...] De bon matí, els grans sacerdots amb els notables del poble i els mestres de la Llei i tot el sanedrí, celebraren una sessió, encadenaren

Salm responsorial

21

Tots els qui em veuen es riuen de mi, amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa:

“S'ha adreçat al Senyor;
que l'alliberi, doncs; que el salvi,
si tant se l'estima.”

R. Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?

M'envolta una munió de gossos, em rodeja un estol de malfactors, m'han lligat les mans i els peus, puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits,
es juguen als daus la meva roba.
Almenys vós, Senyor, no us allunyeu;
força meva, cuiteu a defensar-me.
R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom,
us lloaré enmig del poble reunit.
Fidels del Senyor, lloeu-lo,
fills de Jacob, glorifiqueu-lo,
reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

Jesús, el dugueren i l'entregaren a Pilat. Pilat l'interrogà: “Ets tu el rei dels jueus?” Ell li respongué: “Sí, teniu raó.” Els grans sacerdots li feien moltes acusacions. Llavors Pilat li preguntà altra vegada: “No et vols defensar de res? Mira quantes acusacions et fan.” Però Jesús ja no li respongué res més, tant, que Pilat n'estava sorprès. Cada any, per la festa, Pilat els indultava el pres que ells demanaven. Hi havia un tal Bar-Abàs, empresonat amb els revoltos-

Lectura segona

Fl 2,6-11

*Jesucrist s'abaixà.
Per això Déu l'ha exalçat*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

Vers abans de l'evangelí

*Crist es feu per nosaltres obedient
fins a la mort, i una mort de creu.
Per això Déu l'ha exalçat
i li ha concedit aquell nom
que està per damunt de tot altre nom.*

sos que havien comès un assassinat durant els disturbis. La gent, doncs, pujà i començà a demanar a Pilat que els concedís el que solia fer. Pilat els digué: “Voleu que us indulti el rei dels jueus?” Perquè s'adonà que els grans sacerdots li havien entregat Jesús per enveja. Però els grans sacerdots excitaren la gent perquè fessin indultar Bar-Abàs. Pilat tornà a parlar-los i els deia: “I de Jesús, que teniu per

Continua a la pàgina següent

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santorals i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II
TEMPS DE QUARESMA
SALTERI: SETMANA 2

Març

24. DIUMENGE

Diumenge de Rams, Vermell. Lectures: Isaïes 50,4-7 / Salm 21 / Filipencs 2,6-11 / Marc 14,1-15,47
SANTORAL: Agapit, b.; Caterina de Suècia, rel.; Òscar Romero, arq. i mr.; Simó, mr.

25. DILLUNS SANT

Fèria, *Morat*. Lectures: Isaïes 42,1-4.6-7 / Salm 26 / Joan 12,1-11
SANTORAL: Dula, mr.; Humbert, ab.; Ireneu, b.; Margarida Clitherow, mr.

26. DIMARTS SANT

Fèria, *Morat*. Lectures: Isaïes 49,1-6 / Salm 70 / Joan 13,21-33.36-38
SANTORAL: Brauli, b.; Màxima, mr.

27. DIMECRES SANT

Fèria, *Morat*. Lectures: Isaïes 50,4-9a / Salm 68 / Mateu 26,14-25

SANTORAL: Alexandre, mr.; Lídia, mr.; Rupert, b.

28. DIJOUS SANT

Missa de la Cena del Senyor, Blanc. Lectures: Èxode 12,1-8.11-14 / Salm 115 / 1 Corintis 11,23-26 / Joan 13,1-15
SANTORAL: Càstor, mr.; Doroteu, ab.; Gontram, rei; Sixt III, p.

29. DIVENDRES SANT

Passió del Senyor, Vermell. Lectures: Isaïes 52,13-53,12 / Salm 30 / Hebreus 4,14-16; 5,7-9 / Joan 18,1-19,42
SANTORAL: Beatriu de Silva, rel.; Ciril, diac. i mr.; Eustaci, ab.

30. DISSABTE SANT

Durant el dia no es pot celebrar cap missa.
SANTORAL: Joan Clímac, ab.; Quirí, mr.; Règul, b.

Ve de la pàgina anterior

rei dels jueus, què n'he de fer?" La gent cridà: "Crucifiqueu-lo." Pilat, volent accontentar la gent, els deixà lliure Bar-Abàs, i entregà Jesús, després de fer-lo assotar, perquè el crucifiquessin.

Els soldats el conduïren a l'interior del pati del palau, que és el pretori, convocaren tota la tropa, el vestiren de porpra, el coronaren amb una corona d'espines que havien teixit i es posaren a saludar-lo: "Salve, rei dels jueus." Després li pegaven al cap amb una canya, l'escopien i s'agenollaven com si li fessin homenatge. Acabada la burla, li traguieren el vestit de porpra, li posaren els seus vestits i se l'endugueren a fora per crucificar-lo.

I obligaren a carregar-se la creu de Jesús un tal Simó de Cirena, pare d'Alexandre i de Rufus, que passava tornant del camp. Portaren Jesús a

l'indret del Gòlgota, que, traduït, vol dir "lloc de la Calavera".

I li oferien vi adobat amb mirra, però no en va prendre. El crucificaren i es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus, a veure què treia cadascun. Era mig matí quan el crucificaren. En un rètol constava la causa de la seva condemna: "El rei dels jueus." Juntament amb ell crucificaren dos bandolers, un a la seva dreta i un altre a la seva esquerra.

Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aire de mofa i deien: "Ah, tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix i baixa de la creu." També se'n burlaven els grans sacerdots comentant amb els mestres de la Llei: "Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix. El Messies, el rei d'Israel, que baixi ara de la creu, i nosaltres,

quan ho veurem, creurem en ell." També li feien retrets els qui havien estat crucificats amb ell.

Arribat el migdia s'estengué per tota la terra una fosca fins a mitja tarda. I a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força: "Elohi, Elohi, là-mà sabactani?" Que traduït vol dir: "Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?" Alguns dels qui eren allí deien: "Mireu com crida Elies." Un corregué, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya perquè begués, i deia: "Deixeu, a veure si ve Elies a desclavar-lo." Jesús llançà un gran crit i expirà. En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. El centurió, que estava dret davant d'ell, quan veié com havia expirat digué: "És veritat; aquest home era Fill de Déu." [...] ■

MN. RAFEL SERRA
Sacerdot de l'arquebisbat
de Tarragona

Només l'oració, feta en silenci, ajudada de la Paraula i dels salms, sostinguda pels germans que pregunten al costat nostre, ens mantindrà fermes en la fe

L'Any de la pregària

Fa la impressió que són poques les referències i les iniciatives d'aquest any 2024 pel que fa a l'Any de la pregària. En els darrers dies de la Quaresma, tot preparant el Triduum pasqual, lliurem-nos a l'oració. Són molts els llibres d'espiritualitat, tots amables de llegir. Però cap llibre d'espiritualitat substitueix l'oració nua, despullada de tot, feta en silenci a la presència de Déu. Un temps sostingut per la fe i espai on el Senyor actua en la nostra vida. Si som fidels al temps de l'oració, experimentarem ben aviat com l'Esperit s'uneix al nostre esperit i sonen dins nostre els sentiments inefables de desig de Déu, de compassió per l'Església i pel món, d'intercessió i d'adoració. L'Esperit de Déu, com a la Pentecosta, s'adequa a totes les sensibilitats i existències. El cor que s'abandona a la pregària ha de ser suficientment modelable perquè Déu hi actuï ferm en la voluntat. La humilitat és l'actitud primera del creient que es posa davant de Déu per pregar.

Sovint tenim la impressió d'una certa inconsistència en la vida de fe dels cristians. Com vèncer-la? D'on li vindrà a l'Església aquesta consistència si no és de la pregària? La vida en l'Esperit dona consistència, densitat i profunditat a la vida cristiana. La pregària ens fa entrar en la intimitat del propi cor, ens purifica i fa que no ens enganyem. L'hàbit de la pregària del cor determina que visquem en la veritat. La fe, si no és pregada, esdevé ideologia.

D'altra banda, la veritat cristiana no és incompatible en cap època. També el

nostre temps necessita la veritat del Crist, com el sentit del tot. Són certament temps difícils per al món, colpit per les guerres i tantes situacions de dolor i d'injustícia. Són temps difícils per a l'Església, que ha de carregar les seves pròpies culpes, i que ha de viure, com humiliada i preterida, en una societat que presumeix que Déu ja no existeix. Com ens podem mantenir fermes en la fe? Només l'oració, feta en silenci, ajudada de la Paraula i dels salms, sostinguda pels germans que pregunten al costat nostre, ens mantindrà fermes en la fe. Si deixem de mirar el Crist gloriós ens perdem i ens fragmentem.

Els responsables de la celebració eucarística ens hem d'esforçar perquè els fidels trobin un espai de pregària eclesial i comunitària que veritablement elevi els cors vers el Senyor. Això només ve de la consciència que quan celebrem l'Eucaristia tots, tant celebrants com fidels, estem en presència del Senyor.

Durant la celebració, diverses vegades el celebrant diu la invitació: "Preguem" i obre un temps, breu i dens, perquè l'assemblea pregui amb el cor. La litúrgia si no és orant no és res. La litúrgia ens obre a la transcendència de Déu Trinitat. És sempre terra sagrada on hi ha l'esbarzer que no es consumeix. Dedicar un Any a la pregària, com a preparació per a l'Any jubilar, és fonamentalment una invitació a posar-nos a pregar. La sinodalitat és també pregar junts en el mateix Esperit per descobrir que: "Nosaltres no hem rebut l'esperit del món, sinó l'Esperit que ve de Déu, perquè coneguem els dons que Déu ens ha concedit" (1Co 2,12). ■

Primer Anunci a Madrid

L'eucaristia va ser presidida pel cardenal José Cobo.

BARTOMEU CHAPA

La trobada del cap de setmana del 16 al 18 de febrer a Madrid va ser una experiència en comunió i ara ens toca compartir les nostres comunitats i compartir amb elles el que s'hi va viure; veure com posem en pràctica aquesta conversió pastoral, quina estructura i accions ajudaran els nostres germans en aquest encontre personal i transformador amb el Senyor.

Com a cloenda de l'acte vam celebrar l'eucaristia, presidida per l'arquebisbe de Madrid, el cardenal José Cobo. En la seva homilia ens va encoratjar a anar cap a Jesús, al desert d'una manera nova per poder ser experts en

marcar on queden els deserts del nostre món i per conèixer de primera mà la set de la humanitat concreta en què vivim. No es tracta d'anar a les nostres estructures ni d'omplir les esglésies, sinó que la direcció principal és l'altra, la seva set, la seva necessitat.

Ens va recordar que a partir d'ara se'ns obren noves oportunitats per a la missió evangelitzadora. Ens hem trobat comunitats que busquen camins de creativitat i fraternitat en una lluita constant amb les idees d'abans; busquem en cada desert la nostra espiritualitat. Aquesta és l'Església que és congrés, sínode, esperança i gent bona que es posa en marxa cap a les persones que necessiten rebre el primer anunci. "Això és signe de l'Esperit. I està a prop el regne de Déu en cadascun de vosaltres i en cadascuna de les vostres comunitats eclesials; vosaltres

sou el motor de la missió de l'Església des de la vostra vocació laical", ens va dir.

Aquesta trobada m'ha fet pensar que moltes vegades no dediquem prou temps a fer una parada i discernir el que ens vol dir l'Esperit Sant; és ell qui ens condueix cap al centre de la nostra vida cristiana, que és Jesús. El primer anunci ha de ser el nostre principal objectiu si volem donar testimoni de l'amor de Déu envers nosaltres.

No podem anunciar si abans nosaltres mateixos no hem acollit aquest Jesús que ens estima, que va donar la vida per nosaltres. Això implica un procés d'interiorització de la persona, de saber si realment volem tenir Jesús en el nostre interior i que formi part de la nostra vida. Hem de ser creatius a l'hora de voler transmetre aquest primer anunci; hem de sortir de les nostres rutines i buscar espais on poder pensar com donar a conèixer Jesucrist als altres.

L'objectiu final de la trobada és arribar a donar a conèixer l'anunci explícit del missatge de Jesús a través del nostre testimoni i de la nostra vida, i per damunt de tot amb l'ajuda de l'Esperit Sant, que és el motor de tot aquest procés.

Un procés de discerniment que ens ha de portar a ser evangelitzadors enmig del nostre món, però sobretot a les nostres diòcesis, arxiprestats i comunitats parroquials. Amb l'ajuda dels nostres pastors, hem de construir camins que ens portin cap a aquest objectiu únic i principal, que és l'anunci del *kerigma*, donar a conèixer Jesús Resuscitat, que és la font única i veritable que ens dona l'aigua de la vida. ■

Club Nous Amics

ET PORTA A ROMA

Pelegrinatge a Roma i al Santuari d'Assís, Patrimoni de la Humanitat

Del 28 al 31 de maig del 2024, viatjarem a Roma, on visitarem els monuments més importants i assistirem a l'Audiència Papal.

**No et quedis
sense plaça**

*Viatge organitzat per RT Cultural, partner oficial de Club Nous Amics.

Apunta't a aquest pelegrinatge amb preus
especials per als membres del Club Nous Amics*.

Per a més informació: info@rtcultural.com
i al tel. 93 122 67 00

Cartes

El poder de la paraula

L'homília, o sermó, a les misses no és sinó un referent molt essencial de gran poder de convicció i conversió, principalment en temps anomenats litúrgicament forts, com poden ser l'Advent, el Nadal, la Quaresma o la Pasqua. Conseqüentment, el sermó no pot ser *light* de cap mena. Malauradament, hi ha sermons que "es desvien molt del tema". Hi ha homilies preparades i impreses per biblistes i que només cal llegir-les (o "preparar-les") en el púlpit. Déu n'hi do!

La *Redemptionis Sacramentum* ens pot ajudar a preservar-la d'abusos. Ara com ara se celebren moltes "misses casolanes". Fem-ne, doncs, tots plegats, clergat i seglars, una bona provisió i mitiguem les asprors per dignificar més el Memorial del Senyor, la culminació d'amor a Crist per excel·lència, enaltint-lo harmoniosament, cerimoniosament i espiritualment. Com a Emmaús, els deixebles diuen al Mestre: "No és veritat que el nostre cor s'abusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?" (Lc 24,32).

La santa missa intensament participada pel poble i amb un bon "sermó" és més comunió amb Crist.

JOSEP VIDAL I BORRÀS

Dones a l'Església

El 10 de febrer passat, en una cele-

bració a la parròquia de Sant Miquel de Cornellà de Llobregat, Mons. Javier Vilanova, bisbe auxiliar de la diòcesi de Barcelona, va encarregar a tres mestres jubilades el servei pastoral de dirigir les pregàries exequials al tanatori de Cornellà de Llobregat.

Desconec si els mitjans informatius de l'Església catòlica de Barcelona (*Catalunya Cristiana*, *Full Dominical* o el mateix web de l'arquebisbat) s'han fet ressò d'aquest acte, en què a les dones per primera vegada se'ls atorga aquesta responsabilitat pastoral en aquest poble.

Vull deixar constància d'aquest esdeveniment i mostrar la meva satisfacció per aquest fet tan significatiu i innovador de la nostra diòcesi.

MARGARITA SINTES PALLARÉS

"Dones a la presó"

He llegit el reportatge a *Catalunya Cristiana* sobre *Dones a la presó*, de Carme Munté. La felicitat pel tractament que li ha donat. Tot i tractar-se d'un tema sempre complicat, li ha posat el punt de tendresa i de comprensió adients. M'ha agradat.

JOAQUIM AMARÉ

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Les "3 Setmanes Santes"

Arriba la Setmana Santa al cor d'Andalusia, que la viu intensament als temples i als carrers.

Se celebren alhora "tres Setmanes Santes": primera, la dels temples, de la mà de la litúrgia de l'Església; segona, la del carrer, de la mà de les nostres germandats i confraries, que fan les seves estacions de penitència mostrant les imatges en diferents escenes del drama de la passió i mort de Jesús; tercera, la que cada creient o no creient viu al cor. La de la trobada personal amb Jesús de Natzaret, la de les reflexions fondes que mira de donar resposta als grans interrogants de la humanitat.

Els bisbes, els sacerdots, els moviments eclesials, cadascun amb el seu carisma i les seves característiques especials, celebraran aquests dies amb especial unció i devoció, perquè, tot recordant el pensament de Pascal, "Crist continua en agonia fins al final dels temps". Diumenge de Rams, la gent més senzilla acull amb solemnitat Jesús, però Ell entra a Jerusalem dalt d'un ase humil. En paraules del papa Francesc: "La gent espera per a la Pasqua l'Alliberador poderós, però Jesús ve per complir la Pasqua amb el seu sacrifici." Després, Dijous Sant, "Dia de l'amor fratern", amb les visites als Monuments; Divendres Sant, amb la creu com a "tron d'amor", la gran protagonista que esdevé estendard de salvació. Dissabte Sant a Andalusia s'ha poblat de nombroses processons, convertint el dol en esperança, a l'espera de la Vetlla Pasqual, amb la benedicció del foc i de l'aigua, a les fonts baptismals. Tot a punt per celebrar i viure, tant als temples com als carrers. I, sobretot, al cor.

ANTONIO GIL
 Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
 • LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

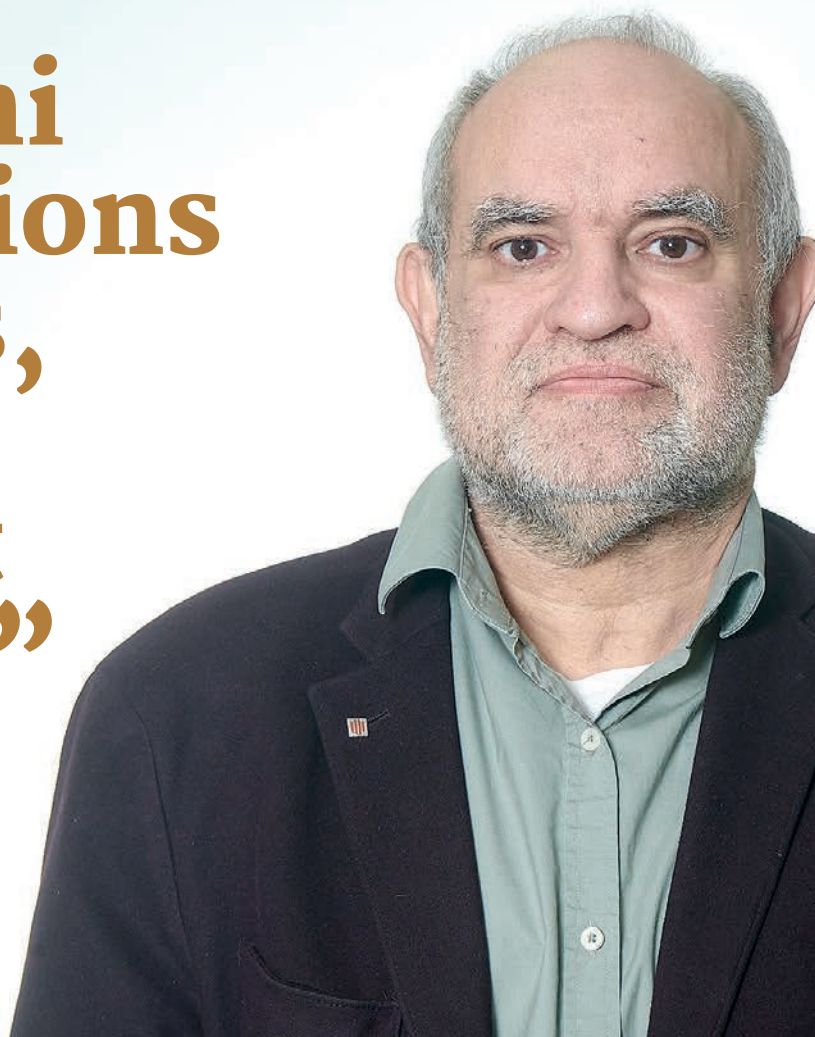
De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
 c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

“Posant-hi les condicions favorables, l'índex de fecunditat augmenta”

Lluís Torrens i Mèlich, secretari d'Afers Socials i Famílies de la Generalitat de Catalunya

CARME MUNTÉ
MARGALEF

L'1 de març, tretze dies abans de la convocatòria de noves eleccions al Parlament, vam entrevistar el secretari d'Afers Socials i Famílies de la Generalitat de Catalunya, Lluís Torrens i Mèlich. Una entrevista que s'emmarcava en el repte de revertir la bretxa entre fills desitjats i fills tinguts, i per garantir un nivell de benestar conforme als estàndards del país. “No pot ser que estiguem a mínims de fecunditat”, es lamentava Lluís Torrens. “Tenim molt d'interès a revertir la situació.”

Les enquestes indiquen la importància que els catalans donem a la família, així com la voluntat de tenir més fills dels que tenim. Per què hi ha aquesta bretxa entre el desig i la realitat?

Una dona, de mitjana, té 1,1-1,2 fills. Ara bé, quan preguntem quants fills voldrien tenir, la resposta majoritària és 2. És un símptoma que avuidia costa més formar una família. Els sous baixos dels joves, sumats a la dificultat d'accés a un habitatge, fa que cada

vegada els costi més emancipar-se i que, per tant, tinguin el primer fill a una edat més tardana. Encara hi hauríem d'afegir qüestions culturals, com el fet que les dones hagin accedit al món professional mentre que el repartiment de les tasques de la llar encara sigui molt desigual.

Un cop fet el diagnòstic, on cal posar el focus?

El Departament està treballant en un nou pla interdepartamental de famílies, que vol reduir la bretxa entre fills desitjats i fills tinguts. Les dades ens indiquen que els joves catalans que s'emancipen als 25 anys tenen els mateixos índexs de fecunditat que els de països com Suècia. Per tant, sabem que, posant-hi les condicions favorables, l'índex de fecunditat augmenta. Hem d'aconseguir que els joves tinguin una bona formació perquè puguin accedir a uns bons salaris i, per tant, emancipar-se. També hem de fer polítiques d'habitatge molt més potents. En aquests moments sabem que la taxa de pobresa més elevada la pateixen les famílies monoparentals,

pel fet que només compten amb un ingrés. Per tant, cal proporcionar polítiques molt més potents de conciliació per compaginar la feina i la cura dels fills. Una altra necessitat té a veure amb l'àmbit sexual i reproductiu: hem de facilitar que les dones tinguin els fills més aviat. I, finalment, un element molt important és la cobertura de les necessitats bàsiques. No pot ser que les famílies que pateixen un alta-baixa econòmic tinguin un risc tan gran de caure en la pobresa.

És factible una Prestació Universal per Fill?

La Prestació Universal per Fill o per Criança és la manera d'arribar a tothom. Dels 27 països de la Unió Europea, només n'hi ha set, entre els quals Espanya, que no tenen la Prestació Universal per Fill. Des que va introduir aquesta prestació, Polònia ha passat de ser un dels països amb les taxes de pobresa infantil més elevades a estar molt per sota de la mitjana europea. Hi ha altres polítiques que ja fem, com la Renda Garantida de Ciutadania, on volem incrementar la

L'índex de fecunditat a Catalunya és d'1,1-1,2 fills.

prestació en cas de tenir fills; l'Ingrés Mínim Vital, una prestació molt potent perquè hi poden arribar famílies de fins a 40.000 euros d'ingressos; o els bons energètics.

Trontollen dos dels pilars de l'Estat del Benestar: habitatge i feina dignes.

En comparació amb la despesa social a Europa, Espanya supera en dos ítems la mitjana europea: prestació d'atur i pensions. En canvi, en habitatge, en protecció de les famílies i en lluita contra la pobresa, estem per sota. Hem calculat que la Prestació Universal per Criança tindria un cost de 1.300 milions d'euros l'any, inassumible per als pressupostos de la Generalitat. Qui se n'hauria d'ocupar és l'Estat, per la via fiscal o per prestacions de la Seguretat Social. Estem pressionant perquè s'inclougui en la nova Llei de Famílies. Soc força optimista que s'acabarà aprovant. Potser no ho veurem immediatament però sí en els propers anys. Es podria percebre via l'Ingrés Mínim Vital.

Entitats socials com Càritas demanen més agilitat i universalitat en les prestacions socials. La finestra única és la gran solució?

L'important no és només que la petició vagi per una única finestra sinó que la gestió i la resolució de l'ajuda sigui un acte únic. Hem d'intentar que la suma de les prestacions acabi donant una xifra que sigui suficient per garantir les necessitats bàsiques de les famílies. En aquest sentit, hi voldríem afegir la gestió del bo energètic i les ajudes d'habitatge. També cal que hi hagi una bona compatibilitat amb el treball, de manera

“Dels 27 països de la Unió Europea, només n'hi ha set, entre els quals Espanya, que no tenen la Prestació Universal per Fill”

que a la gent no li surti més a compte quedar-se a casa sense buscar feina perquè, quan la troba, perd les ajudes. Per això soc un gran defensor de les rendes universals incondicionades. Hauríem de passar a un model similar a l'impost negatiu de la renda, és a dir, garantir uns ingressos i després fer la liquidació via IRPF.

En quin moment es troba el traspàs a la Generalitat de l'Ingrés Mínim Vital?

El 22 de febrer la ministra Elma Saiz i el conseller Carles Campuzano van enllestir el conveni per fer efectiu el traspàs definitiu de la gestió de l'Ingrés Mínim Vital. Ara només queda la signatura i iniciar els tràmits. Ens preocupa el període transitori, és a dir, que no ens trobem una pila d'expedients pendents de resoldre. Intentarem que els funcionaris de l'Estat treballin fins a l'últim minut.

Podem concloure que la gestió de la Prestació Universal de Criança també hauria de dependre de la Generalitat?

Sí, tots aquests elements de protecció social no contributius haurien de dependre de la Generalitat, perquè és el que ens garanteix la capilaritat. ■

Extraordinari estudi històric

Presentació del tercer volum de Mn. Ramon Corts sobre la qüestió catalana

La presentació va comptar amb la participació de Mn. Ramon Corts i del Dr. Josep M. Solé.

MAC

La sala d'assajos del Palau de la Música Catalana va acollir dimecres 6 de març la presentació del llibre *El cardenal Vidal i Barraquer i la qüestió catalana. Arxius vaticans. La dictadura de Primo de Rivera. Directori militar (1923-1925)*, de Mn. Ramon Corts i Blay. Es tracta del tercer volum que l'autor ha dedicat a aquesta temàtica. Molts dels documents que hi apareixen són inèdits, fruit de la recerca duta a terme per Mn. Corts a diversos arxius, entre ells l'Arxiu Apostòlic Vaticà, la qual cosa augmenta l'interès de l'obra.

A l'acte també hi va participar el Dr. Josep Maria Solé Sabaté, catedràtic en història contemporània. Editat per l'Ateneu Universitari Sant Pacià, dins de la col·lecció *Studia Historica Tarraconensis*, el llibre és "extraordinari",

"un treball generós i ben treballat", va dir el professor. De les 1.478 pàgines, "unes 800 són de text; la resta són apèndixs per als qui estiguin interessats a rebre més informació sobre el cardenal Vidal i Barraquer i la dictadura de Primo de Rivera".

El Dr. Solé va donar a conèixer el context històric en què es va desenvolupar la dictadura de Primo de Rivera, "una societat d'una complexitat i una inestabilitat molt grans". Va qualificar aquesta dictadura de "centralista, corrupta, masclista i poc culta; una còpia del feixisme italià que va deixar un record terrorífic".

Mn. Ramon Corts, vicerector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià i autor de nombrosos llibres i articles de contingut històric, va intentar respondre la pregunta: "Per què els bisbes i els clergues espanyols van acceptar la dictadura de Primo de Rivera?" Segons ell, "el gran enemic de la jerarquia eclesiàstica espanyola no era el comunisme, sinó el liberalisme. A l'Església se li

oferia el retorn a un passat brillant".

El sacerdot va parlar de la repressió del català i del catalanisme en aquell temps, que va comportar un enfrontament entre l'Església catalana i la dictadura. La figura de Vidal i Barraquer hi va tenir un paper clau. "Era un home conservador i monàrquic que, al principi, va acceptar la dictadura. Després, aquesta percepció va entrar en crisi. Va evolucionar", va assegurar Mn. Corts. I va afegir: "Vidal i Barraquer és un mite a Catalunya."

"El cardenal Vidal i Barraquer —va explicar l'autor del llibre— defensava un catalanisme moderat i d'arrel cristiana, com propugnava el bisbe Torras i Bages, on es pogués fer servir el català a la vida pastoral. També apostava per la independència absoluta de l'Església respecte del poder polític." Mn. Corts va recordar al nombrós públic assistent a l'acte que "l'Església a Catalunya estava dividida entre carlins i liberals. S'hi vivia una situació d'enfrontament continu". ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

A la Lluna un altre cop

La nau espacial *Odysseus* ha aterrat al pol sud de la Lluna.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Ja feia més de mig segle que la NASA havia tancat la seva missió a la Lluna. Era el desembre del 1972, amb l'expedició de l'Apollo 12, que va donar per finat el treball iniciat el juliol del 1969, quan Neil Armstrong hi posava el peu dient: "Un petit pas per a l'home i un gran salt per a la humanitat." Ha estat,

doncs, llarg l'aparcament de viatges al nostre satèl·lit natural. Però ara hi hem tornat. No amb un viatge tripulat, però sí amb un que té la capacitat d'obtenir uns objectius molt interessants. I ha estat, precisament, no per obra de la NASA, sinó per acció d'una companyia particular amb seu a Houston (Texas), que s'anomena *Intuitive Machines*. Cal afegir-hi, no obstant, que la NASA hi ha col·laborat amb l'aportació de 118 milions de dòlars.

Era el 15 de febrer passat que s'enlairava des de Florida la nau espacial anomenada *Odysseus*, amb èxit total, i es posava sobre la Lluna a la matinada del divendres 23. Fou un aterratge correcte, encara que es va fer esperar la comunicació fins a més de deu minuts, cosa que originà un cert nerviosisme en els tècnics responsa-

bles. Però tot acabà bé. "Encara som vius", va exclamar Tim Crig, que és el cap tecnològic de l'expedició.

L'*Odysseus* havia aterrat al lloc previst i tot funcionava. El lloc era al pol sud de la Lluna, al costat del cràter anomenat Malapert A. És una regió que està en foscor perpètua; té l'interès de contenir aigua gelada, aigua que podrien fer servir futurs astronautes per beure i per obtenir oxigen. La nau ens informarà de tot l'entorn d'aquest lloc per al bé d'aquests possibles visitants. Això és el que se n'espera.

I és que això no s'acaba pas aquí. Aquesta empresa que hem dit, *Intuitive Machines*, té programades dues missions més. Ja ho sentirem a dir. El lloc d'aterratge de l'*Odysseus* també pot ser un punt d'aturada d'una missió cap al planeta Mart. ■

GENT DE CASA

Anna Gironella de Mundet

Diputació de Barcelona

Lliurament de la Medalla d'Or de la Província de Barcelona a Anna Gironella, 11 de setembre del 1954.

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

Aнна Gironella i Llobet, de pare manresà i mare barcelonina, va néixer a Barcelona el 23 de gener del 1881; tenia un germà, Albert. Ella seria coneguda com a Anna Gironella de Mundet a partir del 1906, quan va casar-se amb Artur Mundet i Carbó, fill de Sant Antoni de Calonge,

però establert a Mèxic, industrial suer. El matrimoni va tenir cinc fills, un noi i quatre noies.

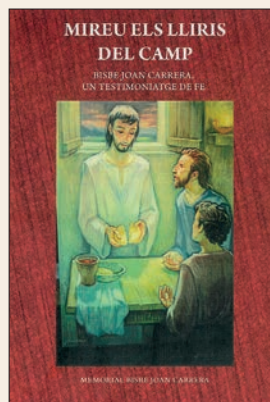
El matrimoni Mundet-Gironella va coincidir en la seva sensibilitat cap a les obres de caritat. La família dels Mundet eren punters en la manufactura del suro, amb negocis a Palamós, Portugal, el Canadà, Mèxic i altres punts del món. Dominaven l'anomenat *tap corona*; a més, tenien negocis de begudes i refrescos. El Sidral Mundet dominava el mercat mexicà i a ell l'anomenaven "*el rei del sidral*", marca que va acabar venent a Coca-Cola, de la qual ell, el 1929, va ser-ne l'introduïdor a Mèxic.

El 1934, als 20 anys, va morir l'Artur, l'únic noi dels cinc fills i destinat a ser l'hereu. La malaltia va capgirar l'ànim de la família. El 1933 ja van finançar la Maternitat Mundet al Sanatori Espanyol de Ciutat de Mèxic. El

1937 vindria la Casa Llar per a Ancians Artur Mundet; el 1944, un gran parc de nom Parc Mundet, a Mèxic DF, de 90.000 metres quadrats i acabat el 1956, on van invertir més de dos milions de dòlars.

Va ser interminable la llista d'obres caritatives que van emprendre, moltes de gran volada, entre elles, el 1954, quan el president de la Diputació Provincial de Barcelona, marquès de Castellflorida, no sabia com remodelar la rònegua Casa de Caritat, i van aportar quaranta milions de pessetes per a una obra nova: les Llars Anna Gironella de Mundet, amb la primera pedra l'11 de setembre del 1954 i inaugurades el 14 d'octubre del 1956, avui convertides en campus universitari.

Artur Mundet moria a Mèxic el 1965; Anna Gironella moria també a Mèxic el 3 de gener del 1967. ■

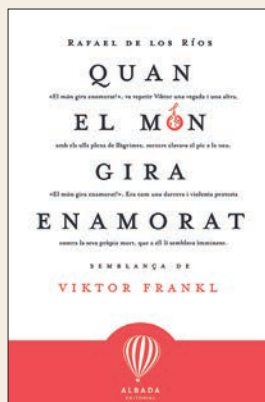

AUTORS DIVERSOS

Mireu els lliris del camp

Centre de Pastoral Litúrgica, 2024,
282 pàg.

El Memorial Bisbe Joan Carrera ha posat en marxa l'elaboració d'aquest llibre com a homenatge al bisbe Joan Carrera, amb la voluntat de mantenir viu el seu record i llegat. Moltes persones relaten les seves vivències personals amb l'enyorat prelat.

RAFAEL DE LOS RÍOS

Quan el món gira enamorat

Editorial Albada, 2024,
216 pàg.

El psiquiatre Viktor Frankl (1905-1997) va crear una psicologia oberta a la transcendència, que compta amb nombrosos seguidors. Aquesta semblança de Frankl ofereix una perspectiva de la seva vida i dels seus plantejaments, que continuen essent actuals.

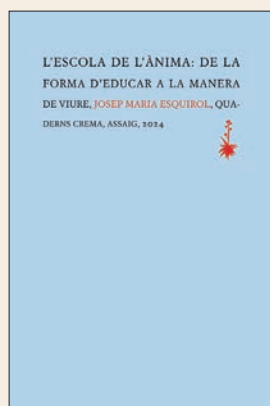

SOR LUCÍA CARAM

Invitados a reconstruir

Plataforma Editorial, 2024,
338 pàg.

L'autora recull en aquest volum el desig de reconstrucció de l'esperança al poble ucraïnès. Els beneficis que s'obtinguin amb la seva venda aniran destinats a la creació d'un segon hospital de campanya a Ucraïna i a l'obertura de corredors humanitaris.

JOSEP MARIA ESQUIROL

L'escola de l'ànima

Quaderns Crema, 2024, 192 pàg.

En aquestes pàgines es convida el lector a descobrir, partint dels fonaments de l'educació, l'horitzó d'una vida madura, fecunda i espiritual. L'autor planteja una proposta lluminosa i esperançadora en temps de desorientació: l'orde filosòfic de l'amor.

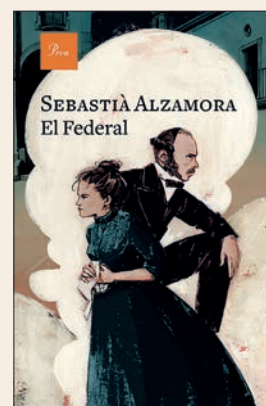

CATERINA KARMANY I JAUME

El temps de les magranes

Edicions 62, 2024, 384 pàg.

La història de tres generacions de dones que, gràcies a l'amistat i a la seva empena, se sobreposen a les circumstàncies adverses. Una novel·la amb personatges de carn i ossos, i un escenari ben atractiu: la Mallorca rural de la postguerra i l'actual.

SEBASTIÀ ALZAMORA

El Federal

Edicions Proa, 2024, 264 pàg.

El 6 d'octubre del 1869 va esclatar a la Bisbal un combat entre tres mil homes alçats en armes i les tropes del regne d'Espanya. Un aixecament revolucionari que pretenia posar fi a la monarquia absoluta; al capdavant de la revolta hi havia el diputat Pere Caimó.

CRÍTICA DE TEATRE

Un duel que acaba en taules

ANDREU SOTORRA
andreusotorra@gmail.com

Josep Maria Flotats adapta, interpreta i dirigeix el personatge de Voltaire a "La disputa" del Teatre Romea.

Plana per damunt de tot un pamflet anònim incendiari que porta a la faixa Jean-Jacques Rousseau i que impregna tot el diàleg que mantenen ell i François Marie Arouet, altrament dit Voltaire. En temps de la Il·lustració, el pamflet anònim és un preludi del que vindria dos segles després amb l'esclat de les xarxes socials i les allaus d'improperis que s'hi difonen sense restriccions a tort i a dret. Rousseau, per aquells temps, en vol imprimir dos milers llargs per desemmascarar l'autor que el deixa com un drap brut. Els pamfletaires digitals del segle XXI també aspiren a ser retutats i agradats massivament per aconseguir el seu propòsit.

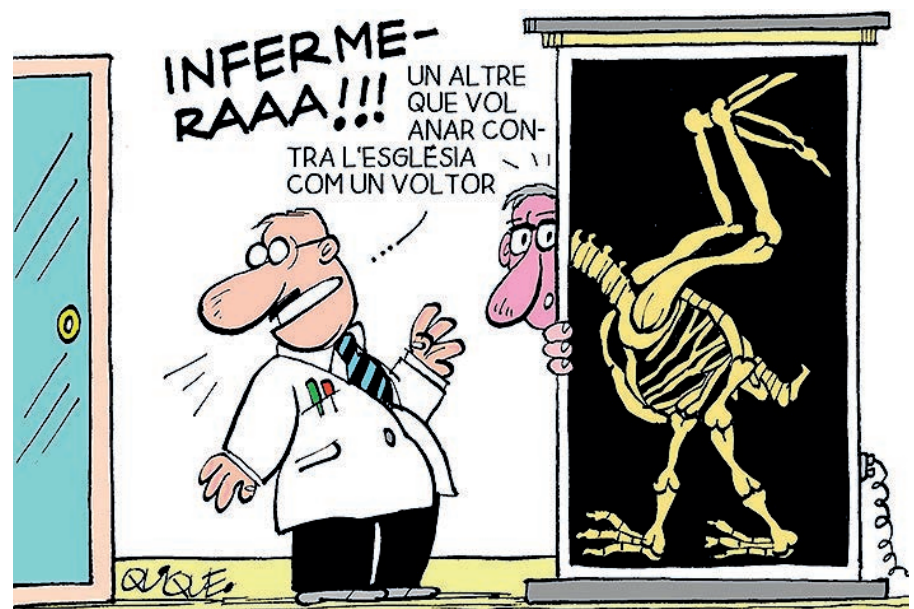
Potser els espectadors més "filòsofs" esperarien d'un duel entre els dos personatges una lliçó acadèmica a partir de les seves respectives teories. Doncs, no, res més lluny d'això. Voltaire (Josep Maria Flotats) i Rousseau (Pep Planas), tant els dos actors com els seus dos personatges, fan teatre i a través del teatre aboquen la seva filosofia de rerefons. Com en un ring, les invectives d'un tenen les rèpliques iròniques del l'altre; la necessitat de ser reconegut d'un topa amb l'egolatria de l'altre. Com en un ring, hi

ha cops fallits i cops baixos i també algun KO.

Obra de text tan senzill com potent en riquesa i tan quotidià com elevat en contingut. No hi ha millor combinació dramàtica sinó la que sap integrar el llenguatge culte amb el llenguatge vulgar sense que es noti cap desnivell. Obra de dos actors al màxim. El veteraniíssim Josep Maria Flotats, 85 anys, que, com si fos encara aquell 1986 del *Cyrano...*, però amb gairebé cinquanta anys més de trajectòria, continua tenint el reconeixement d'un públic català que el venera i que el rep com si simplement ell arribés i digués: "Com dèiem ahir..."

I també la represa de l'actor Pep Planas, massa temps lluny dels escenaris d'aquí, de formació teatral francesa com Flotats, i que, per exigències del guió, té una bona part del diàleg al seu càrrec, ni que sigui des de la flamarada del colèric Rousseau que Voltaire apaga amb manegada eixuta d'ironia cínica i una aparent serenitat, tot i que la processó vagi per dins. Un duel filosòfic sense triomfador ni perdedor. Un duel que acaba en taules. Un duel del qual només surten guanyadors els espectadors. I tot, gràcies a la força que encara conserva el teatre. ■

AMB BON HUMOR

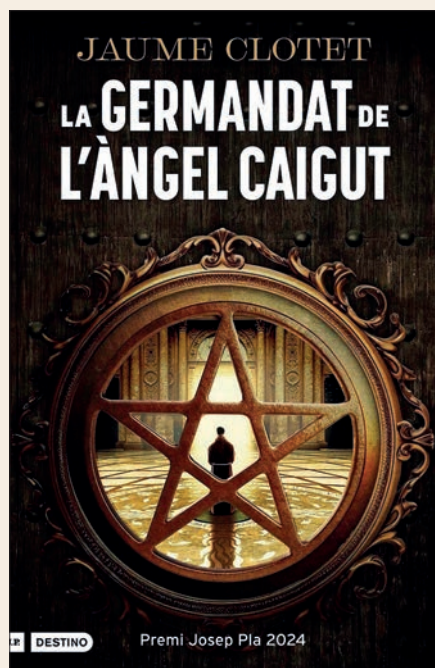
"LA DISPUTA (VOLTAIRE-ROUSSEAU)", de Jean-François Prévand
DRAMATÚRGIA: Josep Maria Flotats
TRADUCCIÓ: Salvador Oliva
INTÈRPRETS: Josep Maria Flotats i Pep Planas. Veu en off: Arnau Puig
DIRECCIÓ: Josep Maria Flotats
Teatre Romea, Barcelona
Fins a l'1 d'abril

CRÍTICA LITERÀRIA

Etern combat entre el bé i el mal

P. ILLA
Jurista i teòleg

JAUME CLOTET

La Germandat de l'Àngel Caigut
Edicions Destino, 2024, 304 pàg.

Em plau ressenyar breument per als lectors de *Catalunya Cristiana* la novel·la guanyadora del premi Josep Pla 2024.

La temàtica de l'obra, per bé que no és nova, tracta de l'etern combat entre el bé i el mal. Està escrita amb estil seductor i formulada des d'una òptica propera al cristianisme, i reflecteix certa tradició literària de mitjans del segle passat, on proliferaven autors tan populars aleshores com M. West o M. Van der Meersch, sense arribar al nivell d'aprofundiment de G. Bernanos amb *Journal d'un curé de campagne* o G. Greene amb *Power and the glory*.

L'autor reconeixia, en una entrevista promocional, haver cercat informació sobre determinades qüestions que no dominava, admissió palesa en diverses referències històriques que van aspergint el relat. Així, els darrers dies del nazisme a Berlín recorda la pel·lícula *Der Untergang* d'Oliver Hirschbiegel o la Roma dels Borja en el segle XV, on es poden trobar petges de l'obra de Joan F. Mira *Borja, Papa...*, i amb una visió dels dogmes i tradicions poc convencional, si bé s'ha de reconèixer l'esforç per donar a cadascuna de les parts l'oportunitat de defensar els seus posicionaments, però on la llibertat de l'escriptor cau, en certs moments, amb un tractament de personatges i situacions poc versemblants i certes incoherències. Amb tot, tant l'honestat de l'autor com el conjunt de l'obra l'alliberen d'aquests detalls.

Celebrem aquesta novel·la que, amb mà destra, atrapa d'immediat l'interès del lector mitjançant una dosificada i eficaç tensió dramàtica, afavorida per una trepidant i creixent intriga que no es veu alterada pels salts d'espai i temps, no sempre justificats, i amb un final prou obert com per intuir i encoratjar la seva continuació. Arribat el cas, fora desitjable que es mantingués l'originalitat de les relacions entre els protagonistes, defugint tota evolució previsible i òbvia. ■

UN NOU LLINDAR

Confraries, espais de fraternitat

Tots coneixem l'origen de les confraries i el perquè de la seva existència. Però molts es demanen sobre el perquè de la seva actualitat quan la seva existència a vegades sols es redueix a uns pocs dies a l'any i la seva identitat no queda del tot definida com espais de vida cristiana: de formació, d'espiritualitat i d'acció caritativa.

Benet XVI va definir les confraries com "un conjunt de germans i germanes que, volent viure l'Evangeli amb la certesa de ser part viva de l'Església, es proposen posar en pràctica el mandament de l'amor, que impulsa a obrir el cor als altres, de manera especial als qui es troben amb més dificultat. A pesar de l'increment del benestar econòmic, encara no han desaparegut les bosses de pobresa i, per tant, avui com en el passat, queda molt per fer en el camp de la solidaritat". Confreres, on som? Al costat de qui estem? En quina comunitat cristiana estem arrelats per viure i alimentar la nostra fe? Com la comuniquem als altres?

La caritat i la solidaritat segueixen sent elements imprescindibles com a confreres, grups de germans creients. Tot confrare, a més d'aprofundir en la formació i participar en l'acció litúrgica i sacramental de l'Església, hauria de distingir-se pel seu compromís social obert a aquells camps en els quals l'Església treballa a favor dels més pobres. El papa Francesc, tres dies després de la seva elecció i davant de milers de periodistes i tota l'audiència de les xarxes socials, va dir: "Com voldria una Església dels pobres i per als pobres." Per al temps que vivim, l'opció creient és molt necessària i la seva font és l'amor de caritat, el que es dona del tot i estima sense mesura, com Jesús.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro
Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes
Sotsdirectora: Carme Munté Margalef
Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra
Lingüista: Montserrat Pibernat
Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:
Marcos Aceituno, Pilarín Bayés, Claustre Besora, Agustí Borrell, Aleix Calle, Bartomeu Chapa, Ángeles Conde, Juanjo Fernández, Antonio Gil, P. Illa, Ignasi Miranda, Àngel Miret, Josep Miró i Ardèvol, Maria Marquès, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pellarès-Personat, Montse de Paz, Quique, Jordi Reixach, Rafel Serra, Leticia Soberón, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nostres col·laboradors no reflecteixen necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 24 de març**, a les 17.30, actuació de ballets de Catalunya. Aportació voluntària per a la Fundació Manos Providentes; el **dilluns 25**, a les 18.00, celebració de la Penitència; a les 19.15, concert solidari del cor de la Waubonsie Valley High School a favor de la Fundació Mirada de Esperanza (c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona).

ORDE SEGLAR DELS SERVENTS DE MARIA

A la parròquia de Santa Maria de Badalona: **Dijous Sant**, a les 10.00, ornamentació del misteri; a les 12.00, Àngelus cantat; a les 19.00, missa de la Cena del Senyor; a les 21.00, processó; **Divendres Sant**, a les 12.00, res de la corona dels Dolors i conclusió del septenari; **Dissabte Sant**, a l'església dels pares Carmelites (c/ Sant Miquel), a les 19.00, sermó de la soledat de Maria i res de la corona dels Dolors; **Pasqua de resurrecció**, a les 11.00, processó de l'Encontre fins a la plaça de la Constitució i cant del *Regina caeli*; a les 11.30, missa solemne de Pasqua.

VIA CRUCIS AL CENTRE DE LA CIUTAT

Divendres Sant, via crucis interparroquial: a les 10.30, sortida de la parròquia de Sant Ramon de Penyafort de Barcelona; a les 11.30, arribada a la parròquia Mare de Déu dels Àngels. Presideix Mons. Javier Vilanova; a les 12.00, celebració de la Passió del Senyor.

BASÍLICA DE LA CONCEPCIÓ

Divendres Sant, a les 18.00, via crucis interparroquial (passeig Sant Joan, c/ Aragó de Barcelona): estaferms de la Confraria de Sant Anastasi de Badalona i els Confreres de la Mare de Déu dels Dolors de Montcada; **Dilluns Sant**, a les 19.00, vespres solemnes.

Sant Feliu de Llobregat

MONTSERRAT

Del **Dijous Sant al Diumenge de Pasqua**, el monestir de Montserrat

ofereix la possibilitat a homes de 20 a 40 anys de viure el Tridu Pasqual en un ambient de silenci i pregària compartint la vida de la comunitat monàstica (studium@abadiamontserrat.net).

LA PASSIÓ D'ESPARREGUERA

Fins al dimecres 1 de maig, temporada de *La Passió*, espectacle centenari amb orquestra i cor en directe i tecnologia d'avantguarda. Dues opcions: matí i tarda, i un nou format de dues hores i mitja de durada (tel. 937 771 587).

Solsona

SINODALITAT

El **dilluns 25 de març**, a les 12.30, presentació del llibre de Mons. Francesc Conesa *Vers una Església més sinodal* a la sala dels Sants Màrtirs del palau episcopal de Solsona. Hi participen: Mons. Conesa i Jordi Llisterrí.

Tarragona

CONFRARIA LA VERÒNICA DE REUS

Diumenge de Rams, a les 12.30, a la parròquia de Sant Joan Baptista de Reus, benedicció de rams; a les 17.30, assistència al via crucis al Calvari de la Selva del Camp; **Dimecres Sant**, a les 20.30, participació amb la Creu dels Teixidors en la processó penitencial del barri de Sant Josep Obrer; **Dijous Sant**, a les 20.00, a la parròquia de Sant Joan Baptista de Reus, Cena del Senyor; a les 22.00, hora santa; **Divendres Sant**, a les 7.00, participació acompanyant la imatge del Crist de la parròquia de Sant Joan Baptista al seu via crucis; a les 17.00, Passió de Crist; a les 18.00, al pati de la Casa March, concentració, entrega d'insígnies i recollida del pas i sortida cap a la processó del Sant Enterrament; **Dissabte Sant**, a les 22.00, Vetlla Pasqual.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè qui arrisca la vida per l'Evangeli contagii a l'Església el seu valor i impuls missioner

“Déu em proposava un canvi de felicitat i triar una cosa molt més gran”

MARIA MARQUÈS

A l'estudi de ràdio del bisbat de Lleida, hem entrevistat la lleidatana Esther Sanz, religiosa i metgessa de família de 46 anys, que el 27 d'abril fa els vots perpetus per la Congregació de les Filles de Jesús.

Per què va decidir estudiar Medicina?

Des de sempre ho havia volgut i m'havia agradat. Durant els estudis, que vaig fer a la Universitat de Lleida, vaig veure que m'agradava.

Quina era la seva vocació en l'àmbit personal llavors?

La meva aspiració era ser metgessa, però dins d'un procés de discerniment amb Mn. Carles Sanmartín, em va proposar conèixer les diferents realitats de l'Església. Hi havia una nova congregació a Alcarràs que treballava amb migrants. Vaig conèixer les tres germanes de les Filles de Jesús que ajudaven aquestes persones. Em va sorprendre la manera com vivien i m'atreia.

Això va fer que deixés la vida com a metgessa i fes el pas a religiosa?

No va ser tan ràpid. Va ser un procés d'uns anys, per veure què sentia i què em faltava. Arriba un moment en què la Medicina és una part, però has de decidir a qui entregues el cor. I això va més enllà de la feina. En el meu cas, fins que no vaig trobar Déu, no estava tranquil·la. Llavors vaig veure que, en el fons, el que Déu em proposava era un canvi de felicitat i triar una cosa que era molt més gran.

Com combinava la vida laboral amb la de voler ser religiosa?

Vaig fer el pas d'entrar el 2012 i continuava treballant. Va ser un procés on anava veient si m'encaixava i vaig veure que sí. Vaig anar a Madrid a fer el postulantat. Estudiava Espiritualitat

Bíblica a la Universitat i participava en voluntariats. Era començar a provar la vida d'una Filla de Jesús i ho feia en un barri humil de Madrid. Al cap d'un any vaig fer el noviciat a l'Argentina. El 2016 vaig fer els primers vots i vaig tornar a Madrid a estudiar Teologia, feia voluntariats i treballava. Al cap de dos anys em van destinar a Sevilla, on vaig estudiar un Màster en Medicina Pal·liativa i durant la pandèmia vaig estar en un CAP. Fa tres anys em van destinar a Salamanca, que és on estic ara. Visc en un Col·legi Major, on estudio Ciències Religioses i treballo, però fa poc va ser l'últim dia. Espero que sigui temporal. Estem en un moment en què falten metges i és difícil deixar la feina.

El 27 d'abril fa els vots perpetus a Salamanca, i a partir de llavors, què?

A la nostra Congregació tenim els vots d'obediència, castedat i pobresa i als perpetus fas el de disponibilitat, de manera que et poden destinar a qualsevol lloc. ■

L'Aida no es plantejava marcar la 'X' de l'Església.

Fins que va visitar un dels seus centres per a persones sense sostre.

Descobreix la seva experiència a unviajeportantos.es

Marca la 'X' a favor de l'Església a la teva declaració de la renda.

 TANTS

